

CINE@ART

presents

No1

**2ο ΔΙΕΘΝΕΣ ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΚΥΠΡΟΥ
2nd CYPRUS INTERNATIONAL
FILM FESTIVAL**

CIFF 2007

12 - 19 Απριλίου / April 2007

Morgan Freeman

Φαίδων Παπαμικαήλ / Phedon Papamichael

Νίκος Κούνδουρος / Nikos Koundrouros

Αλίκη Δανέζη - Knutsen / Aliki Danezi - Knutsen

www.cyiff.com

Editorial	3	Editorial
Φαίδων Παπαμιχαήλ Sr.	4	Phedon Papamichael Sr.
Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου	5	Greek Centre of Cinema
Νίκος Κούνδουρος	5	Nikos Koundouros
Σπύρος Ταραβήρας	8	Spiro Taraviras
Φαίδων Παπαμιχαήλ Jr.	10	Phedon Papamichael Jr.
Morgan Freeman	14	Morgan Freeman
Αλίκη Δανέζη - Knutsen	20	Aliki Danezi - Knutsen
Πολυ-κινηματογράφοι στην Κύπρο	22	Multi - cinemas in Cyprus
Συντελεστές Τελετής "Χρυσή Αφροδίτη"	24	Contributors of "Golden Aphrodite" ceremony
Κριτικές Επιτροπές	26	VIP Juries
Υποψηφιότητες για τη Χρυσή Αφροδίτη	28	Golden Aphrodite Nominations
Κινηματογραφικές Πρεμιέρες	30	Film Premieres

CINE@ART

Έκδτρια: Πέτρα Τερζή
Διευθυντής: Κώστας Μπακούρης
Αρχισυντάκτης: Φωτεινή Σίμου
Art Director: Δανάη Μιχαηλίδου
Προγραμματισμός: Στέφανος Πετρίδης

Publisher: Petra Terzi
Director: Kostas Bakouris
Chief Editor: Fotini Simou
Art Director: Danae Michaelidou
Programming: Stephanos Petrides

“Για ποιο λόγο να γίνει άλλο ένα φεστιβάλ κινηματογράφου και μάλιστα στη Κύπρο?” αναρωτιούνται πολλοί. Η απάντηση είναι πολύ απλή: Η Κύπρος είναι σταυροδρόμι των πολιτισμών, Ανατολής και Δύσης ο κινηματογράφος θεωρείται η 7η Τέχνη ή εικόνα διεθνούς πολιτισμική γλώσσα και με το πνεύμα συνεργασίας των αδελφών κρατών Ελλάδας και Κύπρου, μια ομάδα πιστοί σινεφίλ κι επαγγελματίες του κινηματογράφου, ενώνουν τις δυνάμεις τους και τη κοινή τους αγάπη και δημιουργούν αυτή τη κινηματογραφική πανδαισία στη Κύπρο!

Μετά την περσινή επιτυχημένη διοργάνωση και με την μικρή αλλά ουσιαστική εμπειρία που αποκομίσαμε, φέτος κληθήκαμε να επιλέξουμε και να διαμορφώσουμε το πρόγραμμα του φεστιβάλ μέσα από 600 αιτήσεις δημιουργών από 50 χώρες, που εκδήλωσαν την επιθυμία να συμμετάσχουν στο επίσημο πρόγραμμα του CIFF 2007.

Το ΔΦΚΚ όντας σε επικοινωνία με τα μεγαλύτερα φεστιβάλ του εξωτερικού προσπαθεί να ακολουθήσει και να ενημερώνεται για τις διεθνείς κινηματογραφικές τάσεις. Στα πλαίσια αυτής της προσπάθειας, τον Ιούνιο του 2007, θα μεταφέρουμε τον κυπριακό κινηματογράφο στο Ελληνικό Φεστιβάλ Κινηματογράφου στο Λος Άντζελες στις ΗΠΑ και επιλεγμένες ταινίες που συμμετείχαν στο CIFF2007 σε άλλα διεθνή φεστιβάλ.

Στόχος μας είναι να αναδείξουμε νέους, ανερχόμενους και ανεξάρτητους σκηνοθέτες και να τους φέρουμε σε επικοινωνία με παραγωγούς, παράγοντες και φυσικά με το τελικό δέκτη, το κοινό. Την ίδια στιγμή, φιλοδοξούμε να εξελιχθεί το φεστιβάλ της Κύπρου σε ένα νευραλγικό σημείο συνάντησης και δράσης των εκπροσώπων της Κυπριακής και Ελληνικής κινηματογραφίας, αξιοποιώντας την ενέργεια του νησιού, τις ομορφιές του φυσικού τοπίου, το θερμό του κλίμα, και την Κυπριακή φιλοξενία.

Θα ήθελα σ' αυτό το σημείο να ευχαριστήσω το Καλλιτεχνικό Διευθυντή του Φεστιβάλ Φαίδωνα Παπαμιχαήλ, όλα τα εκλεκτά μέλη των κριτικών επιτροπών ταινιών μεγάλου και μικρού μήκους και ιδιαίτερα τους Προέδρους τους, Νίκο Κούνδουρο και Σπύρο Ταραβήρα αντίστοιχα, για την πολύτιμη και ένθερμη υποστήριξή τους. Χωρίς να μπορώ να ξεχάσω τους χορηγούς των βραβείων μας KODAK, SEAHORSE FILMS, το Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου, τους χορηγούς επικοινωνίας, ΕΡΤ, ΠΟΛΙΤΗΣ και ΚΛΙΚ FM και όλους όσους βοήθησαν ως ενεργά μέλη της ελληνικής και κυπριακής κινηματογραφικής μηχανής. Χωρίς όλους αυτούς, δεν θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί το φεστιβάλ.

Η διοργάνωση ενός διεθνούς φεστιβάλ κινηματογράφου, ειδικά με διαγωνιστικό χαρακτήρα, δεν αποτελεί εύκολη υπόθεση. Γι' αυτό τον λόγο, σπουδαστές οπτικοακουστικών μέσων, καλλιτέχνες, δημοσιογράφοι, σκηνοθέτες και άνθρωποι που λατρεύουν τον κινηματογράφο θα είναι κάτι περισσότερο από ευπρόσδεκτοι στην διαδικασία πραγματοποίησης του φεστιβάλ. Αυτό που μπορούμε να τους υποσχεθούμε είναι μια αξέχαστη κινηματογραφική εμπειρία.

Με την ίδια αφοσίωση, τους ίδιους στόχους και ελπίζοντας στην υποστήριξη όλων όσων χρειάζονται, το ραντεβού για το 3ο ΔΦΚΚ την Άνοιξη του 2008 υπόσχεται μεγαλύτερες κινηματογραφικές συγκινήσεις.

“For what reason should another film festival happen and especially in Cyprus?” many wonder. The answer is very simple: “Cyprus is a crossroad of civilizations. At east and west, cinema is being considered the 7th art. This visual art is being considered an international cultural language which accompanied by the spiritual cooperation between the brother nations of Cyprus and Greece, a team of loyal cine-lovers and professionals in film industry are uniting their forces and mutual love and they create this cinematic feast in Cyprus.

After the last year's successful organization and with the little but important experience we obtained in the past, this year we were called to select amongst the 600 applications of artists from 50 countries, that expressed their wish to be part in the official program of CIFF 2007.

CIFF, which is in constant communication with the biggest festivals abroad, is trying to follow and be constantly informed about international cinematic trends. In the framework of this attempt, in June 2007, we will relocate Cyprus cinema at the Greek Film Festival in LA, USA, and selected films from CIFF 2007 will be submitted and participate in other international festivals.

Our goal is to introduce new, upcoming and independent directors and bring them in contact with producers, industry professionals and –of course with the final recipient– the audience. At the same time, we are hoping that the festival in Cyprus will be a magnetizing meeting and energizing spot for all representatives of Cyprus and Greek cinematic art, utilizing the island's energy, the beauty of the landscape, the warm climate and the Cypriot hospitality.

I would like, at this moment, to thank the Artistic Director of the festival; Pheadonas Papamichael, all the special members of the jury body for feature and short films and especially their presidents: Nikos Koundouros and Spyros Taravira for their valuable and warm support. I would also like to say a warm “Thank you” to the sponsors of our awards: Kodak, Seahorse films, The Greek Center of Cinema, ERT, Politis and Klick FM and all who helped as active members of the Greek and Cypriot cinema engine. Without their help this festival wouldn't have happened.

The organization of an international film festival, especially of one with such a spirited character, is not an easy task. For this reason, students of Visual Communication, artists, journalists, film directors and community who loves cinema will be more than welcome to help us in the process of making this festival happen. What we can promise them, is an unforgettable cinematic experience!

With the same dedication, shared goals and common wish in the support of everybody that can contribute, this meeting for the 3rd CIFF in spring 2008 promises to you even greatest evoked cinematic emotions!

Χαιρετισμός Καλλιτεχνικού Διευθυντή 2ου Διεθνούς Φεστιβάλ Κινηματογράφου Κύπρου

Το φεστιβάλ είναι μάλλον ο μόνος χώρος στον οποίο μπορεί πια να αναδειχθεί ένας νέος καλλιτέχνης. Του δίνει -και πρέπει να δίνει- το πρώτο βήμα για να δείξει τη δημιουργία του και να αποδείξει την αξία και το ταλέντο του. Από την άλλη, είναι πολλοί εκείνοι οι νέοι σκηνοθέτες που έχουν ζητήσει κατά καιρούς τη βοήθεια μου, κι αυτό είναι αναμφίβολα πολύ τιμητικό. Βρίσκω λοιπόν τη συμμετοχή μου σε μια τόσο νευραλγική θέση ενός φεστιβάλ ως ιδανική ευκαιρία να υπηρετήσω παράλληλα τόσους τους σκοπούς του όσο και τη συνείδηση μου που μου επιβάλλει να είμαι δίπλα στους νέους δημιουργούς. Ως υποστηρικτής των Ελλήνων όπου γης άλλωστε, πώς μπορούσα να αρνηθώ και μια τέτοια τιμή από τα αδέρφια μας τους Κύπριους;

Μαζί με την ομάδα του Διεθνούς Φεστιβάλ της Κύπρου, πράξαμε νομίζω τα ανθρωπίνως δυνατά για να είναι αυτός ο 2ος χρόνος ζωής του θεσμού όχι μόνο ένα βήμα καλύτερος οργανωτικά από το 1ο αλλά για να έχει ακόμα περισσότερο τόλμη και ψυχή. Αυτή άλλωστε δεν είναι και η ραχοκοκαλιά του καλού κινηματογράφου;

Καλές προβολές! Καλό Φεστιβάλ για όλους μας!...

Φαίδων Παπαμιχαήλ Sr.
Καλλιτεχνικός Διευθυντής

Address by the Artistic director of 2nd Cyprus International Film Festival

The festival is probably the only premise for a new artist to be renowned. It provides artists -and needs to provide- the first step for them to show their work and artistic creation and to prove their talent and value. On the other hand there are many new directors out there, that have from time to time asked for my help, which is no doubt very flattering. I find then, my involvement, occupying such an important position in a festival an ideal opportunity to serve the institution and purposes of the festival and at the same time it satisfies me deep inside because I get the chance to help and stand next to these new artists.

Strongly supporting the Greeks worldwide after all, how could I have denied such an honor from our brothers Cypriots?

Together with the team of the Cyprus International Film Festival, we did whatever was humanly possible so that this second year of the life of our institution is not only a step better organizing wise from the first year, but so that it has way more bold and soul. Isn't this after all the foundation of good cinema?

Good Screenings! Have a great festival everybody!

Phedon Papamihail Sr.
Artistic Director

Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου

Χαιρετισμός του Προέδρου του Δ.Σ. και Διευθύνοντος Συμβούλου του Ελληνικού Κέντρου Κινηματογράφου

Το Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Κύπρου έχει κατακτήσει ήδη την αποδοχή του κοινού της πόλης και έχει ανανεώσει το ενδιαφέρον του για τον κινηματογράφο. Έχει καθιερωθεί ως ένα Φεστιβάλ πρωτοποριακό, το οποίο έχει δώσει μεγάλη προσοχή στις ευρωπαϊκές ανεξάρτητες παραγωγές, θέλοντας να καταστήσει σαφές ότι κινηματογράφος δεν είναι μόνο ψυχαγωγία και διασκέδαση, αλλά και προβληματισμός, ευαισθητοποίηση, αναζήτηση, έμπνευση. Το ΕΚΚ στήριζει το θεσμό αυτό, όπως και άλλα Φεστιβάλ, γιατί οι γιορτές κινηματογράφου είναι ένας χώρος συνάντησης των ανθρώπων που ενδιαφέρονται και αγαπούν τον κινηματογραφικό πολιτισμό.

Γιώργος Παπαλιός

Πρόεδρος του Δ.Σ. και Διευθύνων Σύμβουλος του Ελληνικού Κέντρου Κινηματογράφου

Address of President of Board and C.E.O of Greek Film Centre

The Cyprus International Film Festival has won already the acceptance of the city's public and has revived its interest for cinema. It is known as a forerunner Festival, which pays a lot of attention to European independent productions, wanting to state that cinema isn't just entertainment and fun but that it is also a means of expressing concerns, sensitivity, exploration and inspiration.

Greek Film Centre supports this institution and also other festivals because the celebrations of cinema are ideal places for attracting a public that cares and loves the cinema culture.

George Papalios

President of Board and C.E.O of Greek Film Centre

Χαιρετισμός του Προέδρου της Κριτικής Επιτροπής Ταινιών Μεγάλου Μήκους

Λέμε και ακούμε πως ο πολιτισμός είναι η άμυνα της κάθε χώρας. Η Κύπρος και η Ελλάδα με μακρόχρονο κοινό πολιτισμό έχουν ήδη εξασφαλίσει αυτή την κοινή άμυνα πέρα από οποιεσδήποτε άλλες συμμαχίες και κοινά συνθήματα, η ισχύ της οποίας έχει ενδυναμωθεί στο πέρασ των αιώνων. Χαιρόμαστε για κάθε κίνηση που μας πλησιάζει προς την Κύπρο και πλησιάζει τη Κύπρο προς εμάς. Ο κινηματογράφος αποτελεί σημαντικό μέσο προσέγγισης και επικοινωνίας των λαών. Τούτο το μικρό φεστιβάλ μπορεί να αποτελέσει ένα υγιή διάλογο επικοινωνίας της παλιάς Ελλάδας όπως την ξέρουμε εμείς εδώ πάνω με την Κύπρο, μια Ελλάδα καινούργια, παρόλο που είναι πολύ αρχαία η ιστορία της. Οι περιπέτειες των χρόνων δεν άφησαν την Ελλάδα και την Κύπρο να αδελφωθούν τόσο, όσο και κυρίως τότε που έπρεπε. Ας επιτρέψουμε στο κινηματογράφο και σ' αυτό το φεστιβάλ να αποφέρει τα μέγιστα.

Νίκος Κούνδουρος

Πρόεδρος Κριτικής Επιτροπής Ταινιών Μεγάλου Μήκους

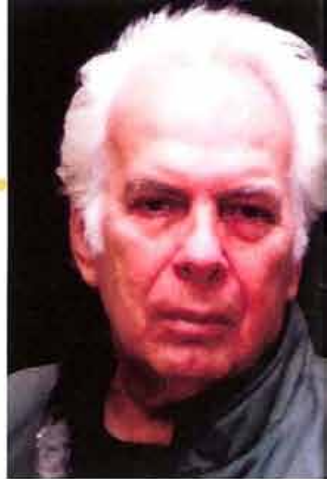
Address of President of Jury Committee of Feature Films

We often say and hear the expression that "civilization is the defensive mechanism of every country." Cyprus and Greece countries that have a long lasting common culture, have already established this shared defense. A defense that is much more prevailing than any other alliance and shared emotions. A defense, whose vigor has been strengthened by the pass of time. We are delighted for any progress that places us closer to Cyprus and moves Cyprus closer to us. Cinema constitutes an important means of approach and communication between cultures. This festival can turn into a healthy communication groove between the old Greece -the way we know her- and a new Greece -even though her history is ancient-. The adventures of the past never allowed Greece and Cyprus to achieve brotherhood bonds, especially at times that this bonding was necessary. Let us then, let cinema and this festival achieve the paramount of everything that has never been achieved.

Nicos Koundouros

President of Jury Committee of Feature Films

Ο αντισυμβατικός μύστης του ελληνικού σινεμά

Ο Νίκος Κούνδουρος ενεργό μέλος της πολιτιστικής δράσης του τόπου, μας τιμά όντας ο πρόεδρος της Κριτικής Επιτροπής Ταινιών Μεγάλου Μήκους, του 2ου Διεθνούς Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Κύπρου. Με αφορμή αυτό, μια συνοπτική παρουσίαση του έργου του που δύσκολα συνοψίζεται, χωράει και αναδεικνύεται σε λέξεις πάνω σε χαρτί. Οι εικόνες του πάνω στο σελιλόιντ άλλωστε, αποτύπωσαν τόσα που μόνο η θέαση τους μπορεί να τα κάνει αναγνώσιμα.

Της Φώτεινής Σίμου

Γεννημένος στην Κρήτη, ο Νίκος Κούνδουρος αποφοίτησε από την Ανώτερη Σχολή Καλών Τεχνών. Λόγω πολιτικών πεποιθήσεων, εξορίστηκε στην Μακρόνησο και αποφάσισε στα 28 του να ασχοληθεί με τον κινηματογράφο. Το 1954, γύρισε την «Μαγική Πόλη», μια ταινία γεννημένη μέσα στα στενά της τότε μίζερης ελληνικής κινηματογραφίας και επηρεασμένη από τα νεωτερικά τότε ρεύματα του ευρωπαϊκού κινηματογράφου. Δύο χρόνια αργότερα, το 1956, γυρίζει το «Δράκο», ταινία ορόσημο για τον ελληνικό κινηματογράφο που κερδίζει σημαντική αναγνώριση και στο εξωτερικό. Ιταλικός νεορεαλισμός, γερμανικός εξπρεσιονισμός, στοιχεία φίλμ νουάρ, μουσικές του Μάνου Χατζιδάκι και κοινωνική αντίληψη μαζί με εικαστική και γνήσια λυρική διάθεση. Μια ταινία γεμάτη κώδικες και συμβολισμούς που βρίσκουν αντιστοιχίες μέχρι και σήμερα. Δείγμα της διαχρονικής, διαπεραστικής κινηματογραφικής γραφής του σκηνοθέτη και του σεναρίου του Καμπανέλλη. Ταινία που από το τύπο της εποχής χαρακτηρίστηκε ως και ανθελληνική.

Το 1963, η διεθνής αναγνώριση θα κορυφωθεί, με το Βραβείο Σκηνοθεσίας (Ασημένια Άρκτος) που του απονέμεται στο Φεστιβάλ Βερολίνου για τις «Μικρές Αφροδίτες» (ή «Το Σημάδι της Αφροδίτης», όπως προτιμάει ο σκηνοθέτης να ονομάζει αυτή την ταινία του). Η ταινία του ιδεολογικού τίποτα και της απελπισίας όπως την χαρακτήρισε ο ίδιος. Απελπισία καθρεφτιζόμενη στο Αιγαίο. Στο χρονικό μεσοδιάστημα μεταξύ Δράκου και τις Μικρών Αφροδιτών ο Νίκος Κούνδουρος γύρισε άλλες δύο ταινίες. Η μία είναι «Οι Παράνομοι», γυρισμένη το 1958 έχοντας να αντιμετωπίσει προβλήματα και πάλι με την ελληνική λογοκρισία. Η πρώτη ελληνική ταινία που τόλμησε να αναφερθεί, έστω και έμμεσα στον Εμφύλιο Πόλεμο είναι ποτισμένη με μια δυνατή -αν και απόκρυφη- κραυγή οργής και με αυτή την αίσθηση βαθμιαίας φθοράς με την οποία συνήθως ο σκηνοθέτης «τσαλακώνει» τους ήρωες του. Η άλλη είναι «Το Ποτάμι» (1960), μια ταινία που έφερε το σκηνοθέτη σε σύγκρουση με τους Αμερικανούς συμπαραγωγούς ως προς το τελικό μοντάζ της με αποτέλεσμα να προβληθεί (και να βραβευθεί) στην Εβδομάδα Ελληνικού Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης το 1960 σε δύο διαφορετικές εκδοχές, αλλά να μην κυκλοφορήσει ποτέ στο εμπορικό δίκτυο. Μια ακόμη ταινία του Νίκου Κούνδουρου που επίσης δεν κυκλοφόρησε ποτέ στο εμπορικό δίκτυο, είναι το «Vortex» ή «Το Πρόσωπο της Μέδουσας» (1966-67. Σ' αυτή τη ταινία αναπροσδιορίζεται η σχέση λογικής και ένστικτου, αρσενικού και θηλυκού, ψυχικής και σωματικής, διέγερσης, μαύρου και άσπρου. Τα γυρίσματα συνέπεσαν με την επιβολή της δικτατορίας το 1967 και η ταινία ολοκληρώθηκε στο εξωτερικό και προβλήθηκε για πρώτη φορά στη Γαλλική Ταινιοθήκη, στο Παρίσι, το 1971.

Μετά την πτώση της χούντας ο Νίκος Κούνδουρος γύρισε τα ντοκιμαντέρ «Τα Τραγούδια της Φωτιάς» και «Ελληνιστί Κύπρος». Στο πρώτο καταγράφει το κλίμα που επικρατούσε στην Αθήνα, το καλοκαίρι του 1974 αμέσως μετά την πτώση της χούντας, με τις μεγάλες συναυλίες στα γήπεδα αλλά και τις διαδηλώσεις στους δρόμους. Το δεύτερο είναι τηλεοπτικό ντοκιμαντέρ και αποτυπώνει μαρτυρίες Κυπρίων την εποχή του δεύτερου Αττίλα. Στην πιο πρόσφατη της δημιουργικής πορείας του, ο Νίκος Κούνδουρος μας έδωσε την τριλογία «1922», «Μπορντέλο» και «Μπαίρον, μπαλάντα για έναν δαίμονα». Τα εν λόγω έργα συνιστούν μια χρονολογικά αντίστροφη διαδρομή στην ιστορία του ελληνισμού: Μικρασιατική Καταστροφή, Κρητική Επανάσταση, Εθνεγερσία του 1821. Το 1922 εμπνευσμένο από το αυτοβιογραφικό βιβλίο του Ηλία Βενέζη. Το «Νούμερο 31328». Ο Κούνδουρος έφτιαξε το δικό του νούμερο. Το 1922. Μεγάλη επικούρικη σύνθεση, το φιλμ επιχειρεί να εκφράσει την καταστροφή του ελληνισμού στην Μικρά Ασία. Το 1985 ο Κούνδουρος γύρισε το Μπορντέλο μια ταινία μπαρόκ αισθητικής και μελέτης της παρακμής και της έξαρσης υπό μυστικιστικούς γρίφους και ερωτικούς μύθους. Το 1992 γύρισε την ταινία Μπαίρον, Μία Μπαλάντα για Ένα Δαίμονα στο οποίο καταγράφει τις τελευταίες μέρες του φιλέλληνα, την καταβύθιση του στην προσωπική του άβυσσο με παρουσία, ιστορία τέχνης και ανθρωποκεντρικού ρομαντισμού. Οι «Φωτογράφοι» αποτελούν το πιο πρόσφατο δείγμα γραφής του με το οποίο ο Κούνδουρος προσπαθεί να ανιχνεύσει την δυναμική και τις επιταγές των καινούργιων χρόνων καθώς και τον αντίκτυπο σ' αυτούς που τις «πληρώνουν».

Από τότε ο Νίκος Κούνδουρος δεν σταμάτησε να είναι παραγωγικός. Τηλεοπτικά ντοκιμαντέρ, θέατρο, διασκευές, συμμετοχή σε παράλληλες του κινηματογράφου δραστηριότητες... Ζει σε ένα αρχοντικό κάπου στο Μετς ασφυκτικά γεμάτο με λάφυρα των χρόνων του, των αναμνήσεων του, με τους πίνακες, τα γλυπτά του, κόπιες από τις ταινίες του και τα βραβεία του. Κάθε Πέμπτη παρακολουθεί στο πατάρι του Αρμού στη Μαυροκορδάτου τις Cine-Μυθολογίες εμπνευστής των οποίων είναι ο ίδιος. Στο πλαίσιο αυτών παρουσιάζονται έργα μεγάλων σκηνοθετών, μεγάλων cine-μύθων.

NIKOS KOUNDOUROUS

The non-conformist priest of Greek cinema

Nikos Koundouros, an active member of cultural action of the country, honors us being the president of the Jury Body of the Cyprus International Film Festival. With that as an excuse, we present to you an overall introduction to his work which with difficulty can be summarized, contained and be written on a piece of paper. His imagery on celluloid has expressed already so much that only by viewing it can make them readable.

By Fotini Simou

Born in Crete, Nikos Koundouros graduated from the Highest Institute of Fine Arts. Because of political reasons, he was exiled in Macronisos and decided in his 28th years to work for cinema. In 1954, he shot "Magical City", a film born in the narrow alley, of the back then miserable Greek cinematography which was influenced by the recent, at the time, waves of European cinema. Two years later, in 1956, he makes "Dragon", a milestone film for Greek cinema and wins important recognition abroad. Italian neorealism, German expressionism, elements of film noir, music of Manos Hatzidakis and social awareness in combination with authentic lyricism tension characterizes this work. A film filled with codes and symbolism in which you can find points of references and can apply even to today's modern life. Paradigm of "untouchable by time" work and penetrating cinematic writing by the director and by the screenwriter Kampanelis. A film that by the press of the time was marked as anti-Hellenic.

In 1963, his international recognition reaches its peak, with the directing award (Silver Bear) that he received at the Berlin Festival for "Small Aphrodites" ("The Mark of Aphrodite"-the name the director prefers to call his film). A film that revolves around the ideological nothingness and the misery, is how he described it. Misery reflecting in the Aegean waters. Between "Dragon" and "Small Aphrodites" Nikos Koundouros directed two more films. One is called "The Illegitimates". Shot in 1958, this film has faced (again) a lot of censorship issues. This is the first film that dared to meditate on the topic of Civil War and it is flooded with a strong- although subtle- raging yell and with the feeling of gradual deterioration by which the director usually "crumbles" his protagonists. The other one is "The River" (1960). A film that brought the director into a disagreement with the American co-producers until its final editing with the result to be screened and awarded at the Week of Greek Thessaloniki Cinema in 1960 in two different versions, but never circulated in the market. Another film by Nikos Koundouros that never circulated in the market is: "Vortex" or "The Face of Medousa" (1966-67). This film redefines the relation of logic and instinct, of male and female, of physical and psychical, of stimulation, of black and white. The shooting happened at the same time as the dictatorship of 1967 and the film was completed abroad and was screened for the first time at the French Film Case, in Paris, in 1971.

After the fall of Hounta, Nikos Koundouros shot a documentary "The songs of Fire" and "Hellinisti Cyprus". In the first he captures the atmosphere that was dominant in Athens the summer of 1974, right after the fall of Hounta, the big concerts in stadiums and the protest demonstrations in the streets. The second is a television documentary that captures declarations of Cypriots at the time of second Attila. In the most recent creative journey, Nikos Koundouros gave us a trilogy "1922", "Bordello" and "Bayron a Love Song for a Demon". These films constitute a chronologically reverse journey in the history of Greek culture: The Destruction of Micra Asia, the Crete Revolution and Civil Revolution of 1821. "1922" is inspired by the autobiographical book of Elias Venezis the "Number 31328". Koundouros created his own number "1922". With the use of big epical lyric synthesis, the film attempts to express the destruction of the Greek culture in Micra Asia. In 1985 Koundouros shot "Bordello" a barock, aesthetically, film which observes the corruption and excitement with the use of mystical jigsaws and erotic myths. In 1922 he shot "Bayron a Love Song for a Demon" in which he captures the last days of a friend of the Greeks and his drowning in his personal abyss with the use of history of art and human-centered romanticism. The "Photographers" compiles the most recent example of his writing in which Koundouros tries to trace the dynamicism and the "checks of the new times" but also the price paid by those who have to "sign these checks".

Since then Nikos Koundouros never stopped being productive. Television documentaries, theatre, adaptations, submissions parallel to the cinema activities... He lives in a palace somewhere in Mets, a place massively filled with trophies of his times, of his memories. Crowded with his paintings, statues, copies of his films and his awards. Every Wednesday he watches in the attic of Armos, in Mavrokordatos, the cine-mythologies, who he personally inspirationally came up with. In this same location are screened films of great directors, of the great cine-myths.

Σπύρος Ταραβήρας

“Όσο το ευρωπαϊκό σινεμά αναζητά την ταυτότητά του, θα έχει αμφίβολα καλλιτεχνικά αποτελέσματα”.

Περσινός νικητής στην κατηγορία ντοκιμαντέρ με τη ταινία του, “BUZZ” και φετινός Πρόεδρος της Κριτικής Επιτροπής Ταινιών Μικρού Μήκους, αναλύει τις θέσεις του για την πορεία του ευρωπαϊκού σινεμά.

Του Κώστα Μπακούρη

Πόσο δύσκολο είναι να βρει διανομή ένα ντοκιμαντέρ;

Μετά την προσωπική εμπειρία που είχα με την πρόσφατη ταινία μου “BUZZ” είμαι πολύ προβληματισμένος με την Ελλάδα... Η ταινία παρότι στην Ελλάδα αλλά και Κύπρο βραβευμένη με τα πιο σημαντικά βραβεία (1ο. Βραβείο Ποιότητας ως Καλύτερου Ντοκιμαντέρ της Χρονιάς του Υπουργείου Πολιτισμού, Βραβείο της Πανελληνίας Ένωσης Κριτικών Κινηματογράφου Π.Ε.Κ.Κ. ως Καλύτερης Ταινίας της Χρονιάς σε όλες τις κατηγορίες, 1ο. Βραβείο στο Φεστιβάλ Κύπρου ως Καλύτερου Ντοκιμαντέρ) δεν μπόρεσε να βρει εύκολα διανομή. Διαπίστωσα ότι στις ΗΠΑ, όπου προβλήθηκε η ταινία σε διάφορα φεστιβάλ, ζητήθηκε από 3 εταιρείες και εξασφάλισε ήδη διανομή.

Ο ρόλος σας να ηγείστε σε μια κριτική επιτροπή είναι πιο δύσκολος από το γύρισμα μιας δικής σας ταινίας ;

Σε μια κριτική επιτροπή, που αποτελείται από λογικούς, καλοπροαίρετους και ευφυείς επαγγελματίες δεν χρειάζεται να ηγείσαι αλλά να συντονίζεις, να κατευθύνεις, να συνθέτεις διαφορετικές απόψεις και να προσέχεις να μην αδικήσεις κάποιον με κανέναν τρόπο. Πάντα υπάρχει ένας νικητής αλλά όλοι είναι κερδισμένοι με την συμμετοχή τους και την ανάδειξη του νικητή μετά από ευγενή άμιλλα εφόσον έχουν τηρηθεί τα αυτονόητα. Ευτυχώς τα μέλη της επιτροπής στην οποία συμμετείχα είχαν τα χαρίσματα στα οποία αναφέρθηκα παραπάνω και ως εκ τούτου ήταν μεγάλη τιμή και χαρά που συμμετείχα σε αυτήν. Αντίθετα το γύρισμα μιας ταινίας είναι ένας μαραθώνιος διαφορετικού είδους, όπου τηρούνται ισορροπίες εκεί που πρέπει να τηρηθούν, σπάνε και πρέπει να σπάνε αυγά εκεί που πρέπει να σπάσουν και επιδιώκονται μάχες που μπορούν να κερδηθούν αλλά γίνονται και θυσίες για το καλό και την επίτευξη της ταινίας. Είναι λοιπόν μια πολύ πιο σύνθετη διαδικασία.

Ποιος είναι ο απολογισμός σας μετά τη συμμετοχή σας στις διαδικασίες της κριτικής επιτροπής ταινιών μικρού μήκους στο 2ο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου Κύπρου;

Είχαμε να δούμε μια πληθώρα διαφορετικών ταινιών δημιουργών από πολλά μέρη και πλάτη του κόσμου, με διαφορετικό αλλά εξίσου σημαντικό πολιτισμικό παρελθόν και παρόν με διαφορετικές επιδιώξεις και στόχους. Καθήκον μας ως επιτροπή ήταν να αναζητήσουμε τον στόχο που έθεσε ο δημιουργός κάθε ταινίας, αν τον πέτυχε και να τον επιβραβεύσουμε. Θεωρώ ότι κάναμε το καλύτερο δυνατό.

Σε τι κατάσταση βρίσκεται το ευρωπαϊκό σινεμά και τι επιρροές έχει, από τον αμερικανικό κινηματογράφο;

Νομίζω ότι βρίσκεται σε μεταβατική κατάσταση εδώ και πάρα πολλά χρόνια. Αφενός αναζητά την ταυτότητά του και την συνάντησή του με το κοινό, επιδοτούμενο από διάφορες φορείς, είτε εθνικούς είτε ευρωπαϊκούς, αφετέρου αλληθωρίζει προς τον

λεγόμενο box office και τον αμερικανικό κινηματογράφο. Δεν φαίνεται να έχει αποφασίσει τι θέλει να είναι, ούτε οι δημιουργοί του, ούτε οι χρηματοδότες του, ούτε οι θεσμοί που το επιδοτούν. Για τον λόγο αυτό και οι αλληπαλλήλες παλινδρομήσεις στον σχεδιασμό στήριξης του κινηματογράφου ιδιαίτερα στην Ελλάδα. Χωρίς συντονισμό στο επίπεδο σχεδιασμού, παραγωγής, διανομής, εκμετάλλευσης και προβολής του στο εξωτερικό από την Πολιτεία και τους αρμόδιους φορείς αλλά και χωρίς την απαραίτητη χρηματοδότηση εκ μέρους της Πολιτείας όλων αυτών των δράσεων. Δεν υπεισέρχομαι καν στην έλλειψη κατάλληλης εκπαιδευτικής πολιτικής στον τομέα των ΜΜΕ και την ανυπαρξία Ακαδημίας Κινηματογράφου και Τηλεόρασης στην Ελλάδα. Όσο λοιπόν αναζητά την ταυτότητά του θα έχει μια ερμαφρόδιτη φύση και αμφίβολα καλλιτεχνικά αποτελέσματα με ταλαντεύσεις στην έκβασή του τόσο σε καλλιτεχνικό όσο και οικονομικό επίπεδο. Αντίθετα ο αμερικανικός κινηματογράφος - ακόμη και ο λανθασμένος στην Ευρώπη, ιδιαίτερα στην Ελλάδα χαρακτηριζόμενος ανεξάρτητος, ο οποίος δεν υπάρχει στις ΗΠΑ με την εδώ επικρατούσα άποψη - έχει ξεκάθαρο στόχο: την εμπορική επιτυχία. Φυσικά κανείς δεν παραβλέπει εκεί την καλλιτεχνική επιδίωξη αλλά και έκβαση κάθε προσπάθειας και κάθε ταινίας, όμως όλα αναλύονται με τον πιο καλό αλλά ψυχρό και αντικειμενικό τρόπο. Σε αυτή την χώρα υπήρξαν και ο Όρσον Ουέλς, ο Τσάρλι Τσάπλιν, ο Σκορτσέζε, ο Πέκινπα, ο Τζάρμους, ο Τσιμίνι, ο Σπίλμπεργκ, ο Λούκας κλπ. Όλοι αναζητούσαν την απόλυτη ελευθερία έκφρασης αλλά γνώριζαν, ότι αυτή δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί χωρίς και την οικονομική επιτυχία, γιατί το να κάνεις ταινίες είναι ένα πολύ ακριβό σπορ.

Επομένως είστε δυσοίωνος για το μέλλον του ευρωπαϊκού σινεμά;

Αντιθέτως... Η πρόσφατα βραβευμένη ταινία με το ευρωπαϊκό Φέλιξ και Όσκαρ «ΟΙ ΖΩΕΣ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ», διπλωματική ταινία του σκηνοθέτη Φλόριαν Χένκελ φον Ντόνερσμαρκ, πρώην φοιτητή μου, όταν δίδασκα εκεί, απόφοιτου πλέον από την Ακαδημία Κινηματογράφου στο Μόναχο της Γερμανίας είναι η απάντηση. Αυτή η ταινία κάνει τις καρδιές όλων των Ευρωπαίων κινηματογραφικών δημιουργών να χτυπούν ρυθμικά, όπως ένα καλοκουρδισμένο ρολόι. Γιατί ακριβώς αυτή η ταινία, πολύ συνετά αποτελείται και έχει δημιουργηθεί με όλα τα παραπάνω συστατικά. Για τον λόγο αυτό την αγάπησε το κάθε είδους κοινό κάθε χώρας και οι κριτικοί, αλλά είχε και ένα αρτιότατο καλλιτεχνικό και οικονομικό αποτέλεσμα!

Spiro Taraviras

"When european cinema comes to the case of trying to achieve an identity, will accomplish questionable artistic results"

Last years winner in the category of documentary, with his film "BUZZ" and this year's President of Jury Committee of Short Films, he analyses his positions for the future of european cinema.

By Kostas Bakouris

How hard is it for a documentary film to find distribution?

From the personal experience that I had with my recent film, "BUZZ", I am very concerned about Greece... My film although it received the highest awards in Greece and Cyprus (1st Place Award in the category: Best Documentary film of the Year of the Ministry of Culture, Award of the Greek Union of Film Critics (P.E.E.K.) in all categories, 1st Award in Cyprus Film Festival in the category of best documentary) it was very hard for "BUZZ" to find distribution. Believe it or not, I realized that in the United States the distribution process is way more feasible than in Greece. When the film was screened in multiple festivals in the US, 3 distributing companies and is now being distributed.

Is your leading position in a jury committee harder that the shoot of your own film?

In a judging committee, that is comprised by logical, goodhearted and clever professionals you do not have to lead but you need to organize, direct and compose different opinions. You also need to be careful and be fair with everybody in all ways. In festivals there is always a winner but nobody really has anything to loose by being part of the competition. The announcement of a winner- as long as everybody keeps a positive competitive nature and the competition remains fair is something that benefits all. It was fortunate that the members of the committee, I was part of, had the charismas I mentioned above. Since were characterized by all these positive elements, it was such an honor and joy that I was involved in the process. On the contrary, a film shoot is a different type of marathon. A process that requires from you to keep balances in specific aspects, to break eggs where they should be broken and to attempt to fight wars that have the possibility to be won. There are sacrifices to be made for the good and the completion of the film. Filmmaking is by far a process that requires way more "synthesis".

What is your overall conclusion after participating in the process of judging short films as part of the jury committee for the 2nd Cyprus International Film Festival?

We had to watch a numerous number of different types of films, made by different directors, from different parts of the world but with similar cultural past. We encountered work by artists that share different goals and chase different accomplishments.

Our duty, as a committee, was to seek and discover the goal the director has set for himself/herself concerning their film, estimate if the goal was accomplished in the film and to recognize this accomplishment, success, by awarding them with a price. I believe we did our best.

What is the present condition of European Cinema and what type of influences does it get from the American Cinema?

I believe that the European Cinema has been in a transitional state for many years. On the one hand it seeks to establish its

own identity and audience introduction and acquires funding by many sources: either ethnical either European. On the other hand it looses its own track and follows the so-called "box office" and American movie making path. When it comes to European filmmaking it seems like it has not yet been decided what it's character should be like. The creators, funding sources and the institutions that finance it, seem to have not decided what European filmmaking should be like. This is the main reason that we face constant distractions in the planning and supporting cinema especially in Greece. Greek cinema exists without: organization in the pre-planning aspect and in the production aspect and without distribution planned from the part of the government. I am not even attempting to delve into the lack of proper educational politics in the mass Media field, and the inexistence of an Academy of Cinema and Television in Greece. When it comes to the case of trying to achieve an identity, it will compile a hybrid nature and with no doubt it will accomplish questionable artistic results characterized by lingering artistic and economic success. It lacks a clearly defined form and because of that its success is hard to be estimated and judged. On contrary, the American cinema - even the independent type that according to what we consider independent in Europe does not really exist in that form in the US- has a clear goal: the economic success. Of course nobody, in the US, overlooks the artistic achievement/possibility of any attempt and any movie, but everything there gets analyzed in the best but cold objective manner. This is the country where Orson Wells, Charlie Chaplin, Martin Scorsese, Jarmusch, Peckinpah, Cimino, Spielberg, Loukas etc. existed and exist. All of them searched for the ultimate freedom of expression but knew that you cannot satisfy this need without having it accompanied with financial success. To make films is a very expensive sport, it requires a good script, good pre-planning, many sacrifices, lots of effort, determination, patience but also wisdom and talent and good fortune for somebody to remain successful. The filmmaker that will be characterized by all these ingredients will remain successful.

Consequently are you ominous about the future of european cinema?

In the contrary ...The recently awarded with the European Felix and Oscar, thesis film "The Lives of Others" directed by Florian Henckel von Donnersmarck, an ex-student of mine when I taught there, who graduated by the Academy of Cinema in Munich, Germany, is the answer. This film makes the hearts of European filmmakers beat rhythmically like a well tuned clock. This film very wisely has been created and compiles the above ingredients I mentioned and this is the reason it has been loved by the audience members of every country and every kind, has been adored by the critics and also is considered an excellent artistic and financial result!

Φαίδων Παπαμιχαήλ Jr

“Ευτυχώς δεν κακόμαθα στα μεγάλα budget του Χόλιγουντ!...”

Διευθυντής φωτογραφίας σε ταινίες όπως “Πλαγίως”, “Walk the line”, “Million dollar hotel”, “The weather man”, και στην πολυαναμενόμενη υπερπαραγωγή “3:10 to Yuma” και σκηνοθέτης πολλών σπουδαίων διαφημιστικών σποτ... Ο γιος του (καλλιτεχνικού διευθυντή των ταινιών του Κασσαβέτη και φετινού Καλλιτεχνικού Διευθυντή του Διεθνούς Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Κύπρου) Φαίδωνα Παπαμιχαήλ Sr., έχει αποδείξει από καιρό ότι δεν είναι απλώς ο γιός του μπαμπά του...

Του Κώστα Μπακούρη

Σε διάλεξη του στο περσινό Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης ο Κόπολα προέβλεψε την κατάργηση της χρήσης του φιλμ μέσα στα επόμενα πέντε χρόνια και την αντικατάστασή του από το High Definition. Εσείς τι νομίζετε;

Και πριν από πέντε χρόνια προέβλεπαν κάτι αντίστοιχο...

Σίγουρα μέσα στα επόμενα πέντε ή δέκα χρόνια θα αυξηθεί πολύ σημαντικά η χρήση των ψηφιακών μέσων. Δεν νομίζω όμως ότι θα αντικατασταθεί ποτέ πλήρως το φιλμ από το High Definition. Πάντα θα υπάρχουν, για παράδειγμα, σκηνοθέτες που θα οραματίζονται τις ταινίες τους σε ατμοσφαιρικό, ασπρόμαυρο 16άρι... Πάντως ο Μάικλ Μαν γύρισε το «Collateral» και το «Miami Vice» σε High Def. Επίσης η χρήση του στην αμερικάνικη τηλεόραση είναι ευρύτατη. Οι προηγμένες κάμερες High Definition τελευταίας τεχνολογίας όμως είναι εξαιρετικά ακριβές. Το κόστος τους δεν ανταγωνίζεται ακόμα το κόστος των καμερών του κλασσικού φιλμ.

Ποια είναι όμως η δική σας σχέση με τη τεχνολογία; Είμαι ανοιχτός σε οτιδήποτε καινούργιο φέρνει η τεχνολογία. Εκτός όμως από την «ψηφιακή εγγραφή» ενδιαφέρον έχει και η «ψηφιακή προβολή». Οι τελευταίες τέσσερις ταινίες μου, ας πούμε, προβλήθηκαν ψηφιακά σε μερικές αίθουσες της Αμερικής. Οι ψηφιακοί προβολείς τελευταίας τεχνολογίας είναι εξαιρετικά προηγμένοι και ευκρινείς και δεν χρειάζονται τη ταινία σε φιλμ, όπως οι κλασσικές μηχανές προβολής, απαλλάσσοντας το στούντιο από το κόστος της κόπιας. Από την άλλη όμως είναι πολύ ακριβά μηχανήματα των οποίων η τεχνολογία μάλιστα αλλάζει με φοβερά γρήγορους ρυθμούς.

Ο πατέρας σας είναι Έλληνας, η μητέρα σας Γερμανίδα, ενώ εσείς ζείτε και εργάζεστε χρόνια τώρα στην Αμερική... Αν και θεωρώ ότι αυτές οι προσμίξεις «χτίζουν» τους πιο ενδιαφέροντες καλλιτέχνες, εσείς αισθάνεστε περισσότερο Έλληνας, Γερμανός ή Αμερικανός;

Το καθένα έχει τη δική του θέση στην καρδιά μου. Σε μια «παγκόσμια αγορά» άλλωστε, το ιδανικό είναι να θέλει και να μπορεί κανείς να ζει και να εργάζεται παντού... Σίγουρα το ότι δουλεύω τόσα χρόνια στην Αμερική με «αναγκάζει» να μην αισθάνομαι αποκλειστικά Ευρωπαίος... Πάντως θα με ενδιέφερε πολύ να δώσω λίγο περισσότερο χρόνο στην Ελλάδα κάνοντας μια «μικρή ελληνική ταινία»...

Μέχρι τώρα όμως αυτό παραμένει απλώς μια επιθυμία... Οι λόγοι που σας έχουν κρατήσει μακριά από το να δουλέψετε για ελληνική ταινία είναι οικονομικοί;

Όχι. Στην Αμερική άλλωστε δουλεύω κυρίως για να μπορώ μετά να κάνω πράγματα που πραγματικά επιθυμώ. Στην Ελλάδα έχω μάλιστα ένα project που θέλω να σκηνοθετήσω ο ίδιος. Έχω μιλήσει πάντως κατά καιρούς με Έλληνες σκηνοθέτες που με έχουν ζητήσει για τις ταινίες τους. Το πρόβλημα στην Ελλάδα είναι συνήθως οργανωτικό. Πολλές φορές μου λένε «Ξεκινούμε γύρισμα τον Απρίλη». Για διάφορους λόγους όμως το γύρισμα από Απρίλη, πάει για Ιούλιο... Και ύστερα, από Ιούλιο αναβάλλεται για Οκτώβριο... Και μετά από Οκτώβριο,

πνγαίνει για Δεκέμβρη... Είμαι όμως ένας άνθρωπος που δουλεύει πολύ και συνέχεια με αποτέλεσμα το γύρισμα, μετά από τόσες αναβολές, να καταλήγει να συμπέσει με κάποια ταινία για την οποία έχω δεσμευτεί έξω. Αυτό που μου αρέσει στην Αμερική είναι το ότι μπορώ να προγραμματίσω το χρόνο μου. Όταν μου έρχεται ένα σενάριο και μου λένε «Αρχίζουμε σε έξι εβδομάδες» ξέρω ότι θα αρχίσουμε σε έξι εβδομάδες. Έτσι, πριν από αυτό, μπορώ και κανονίζω να γυρίσω δυο διαφημιστικά και να πάω και κάποιες μέρες διακοπές...

Επομένως δεσμεύεστε... Αν βρεθεί μια ελληνική ταινία με σωστή οργάνωση και ενδιαφέρον σενάριο, θα δεχτείτε να συμμετάσχετε...

Αν είναι να δουλέψω και με καλούς συνεργάτες, βέβαια θα δεχτώ! Για παράδειγμα ο Ρένος Χαραλαμπίδης έχει ένα σενάριο που μου αρέσει πολύ και του είπα ότι με ενδιαφέρει να κάνω την ταινία. Συνήθως γυρίζει τις ταινίες του μέσα σε τέσσερις βδομάδες. Ήταν ειλικρινής και μου είπε, μια και δε μπορεί νωρίτερα, ότι τη προγραμματίζει για το επόμενο καλοκαίρι. Θα επιδιώξω να είμαι ελεύθερος... Ξέρω ότι το γύρισμα δεν θα είναι μεγάλο και πως η ταινία θα είναι low budget. Άρα, προφανώς, δεν θα το κάνω για τα λεφτά...

Ευτυχώς δηλαδή δεν έχετε κακομάθει στα μεγάλα budget του Χόλιγουντ...

Ναι, μάλλον δεν «κακόμαθα» ακόμα... Πάντως το Χόλιγουντ μπορεί να έχει λεφτά, αλλά έχει πολλά άλλα κακά...

Όπως;

Ο τρόπος που δουλεύεις εκεί είναι τελείως διαφορετικός. Μιλάμε άλλωστε για βιομηχανία, για μια φάμπρικα. Είσαι ένα “γρανάζι” μιας ταινίας από τις δέκα που φτιάχνει, για παράδειγμα, το “εργοστάσιο” της SONY. Αυτό που κάνεις είναι πάντα εξειδικευμένο και πρέπει να είναι έτοιμο στην ώρα του. Δεν γίνεται καμία “προσαρμογή” των πλάνων ανάλογα με τις ανάγκες ή τις δυσκολίες που προκύπτουν στο γύρισμα, μια και αυτά είναι αυστηρά μελετημένα και σχεδιασμένα πριν από εκείνο. Οποσδήποτε βέβαια μια τέτοια διαδικασία είναι λιγότερο δημιουργική. Γι’ αυτό προτιμώ να συνεργάζομαι με Αμερικανούς σκηνοθέτες με “ευρωπαϊκή αισθητική”, όπως ο Αλεξάντερ Πέιν ή ο Τζέιμς Μάνγκολντ, που σίγουρα είναι πιο “ανοιχτοί”.

Το ότι δουλεύετε κατά καιρούς και ως σκηνοθέτης διευκολύνει ή δυσκολεύει τη σχέση σας με το σκηνοθέτη της ταινίας που κάνετε ως διευθυντής φωτογραφίας;

Τη διευκολύνει πάρα πολύ. Όταν πρωτοσκηνοθέτησα κατάλαβα μεν ότι η φωτογραφία είναι ένα πολύ σημαντικό κομμάτι μιας ταινίας, αλλά πως δεν είναι και το μοναδικό... Ο “πρωταγωνιστής” είναι ο σκηνοθεσία, που σχετίζεται άλλωστε με όλη τη διαδικασία της ταινίας –από την επιλογή των ηθοποιών μέχρι το μοντάζ– και όχι η φωτογραφία. Βεβαίως υπάρχουν και σκηνοθέτες που δεν θέλουν να συνεργαστούν με διευθυντή φωτογραφίας που σκηνοθετεί κιόλας. Εκείνοι όμως με τους οποίους δουλεύω εγώ το ξέρουν και το εκτιμούν, για να μην πω ότι το θέλουν κιόλας.

Πάντως έχετε συνεργαστεί με πολλούς και πολύ διαφορετικού ύφους σκηνοθέτες...

Αυτό είναι αλήθεια. Ο Βιμ Βέντερς, ας πούμε, –με τον οποίο έκανα το “Million Dollar Hotel”– είναι εντελώς διαφορετικής αισθητικής και νοοτροπίας από τον Γκορ Βερμπίνσκι... Το επιδιώκω γιατί

ότι μαθαίνω από τον ένα σκηνοθέτη είναι καλό και χρήσιμο και για τον άλλο. Δεν είμαι από τους διευθυντές φωτογραφίας που συνεργάζονται αποκλειστικά με έναν συγκεκριμένο δημιουργό, όπως συμβαίνει –για παράδειγμα– με το φίλο μου Γιάνους Καμίνσκι και τον Σπίλμπεργκ.

Έχετε ποτέ αναπτύξει φιλικές σχέσεις με κάποιον από τους μεγάλους Χολιγουντιανούς ηθοποιούς ή τελικά είναι όντως απρόσιτοι;

Έχει τύχει πολλές φορές να αναπτύξω φιλικές σχέσεις με κάποιους, και είναι λογικό... Με αυτούς τους ανθρώπους άλλωστε δουλεύουμε πάρα πολλές ώρες μαζί. Πολλές φορές, στις μεγάλες παραγωγές, ο σκηνοθέτης δεν είναι στο ίδιο χώρο με τους ηθοποιούς. Οι ηθοποιοί όμως, που από τη φύση τους είναι ανασφαλείς, θέλουν να βλέπουν το πρόσωπο εκείνου που θα ρωτήσουν για το αν το πλάνο ήταν καλό. Συνήθως αυτός ο άνθρωπος είμαι εγώ. Και κάπως έτσι έρχομαι πιο κοντά με εκείνους.

Αισθάνεστε τυχερός;

Δεν θα έπρεπε να αισθάνεται τυχερός ένας άνθρωπος που του αρέσει τόσο πολύ αυτό που κάνει ώστε θα το έκανε ακόμα κι αν δεν πληρωνόταν; Το γεγονός λοιπόν ότι μπορώ και εργάζομαι στον κινηματογράφο είναι καλό. Ακόμα καλύτερο όμως είναι το ότι έχω πια τη δυνατότητα να είμαι και στις ταινίες που θέλω εγώ να είμαι...

Πόσο κοντά σε αυτό που ονειρευόσασταν ως παιδί είναι αυτό που ζείτε σήμερα;

Πολύ κοντά... Ως έφηβος ήμουν ζωγράφος και φωτογράφος. Σύντομα όμως διαπίστωσα ότι αυτές οι δουλειές είναι μοναχικές. Κατάλαβα ότι μπορείς να πεις μια ιστορία με φως, κάμερα και ηθοποιούς στα 18 μου βλέποντας μια ταινία του Γκοντάρ. Ήταν και η πρώτη φορά που πήρα ένα χαρτί και σημείωσα το όνομα του διευθυντή φωτογραφίας. Ήταν ο Ραούλ Κουτάρ. Αργότερα είδα και άλλες ταινίες που είχε κάνει και έτσι σιγά-σιγά άρχισα να αντιλαμβάνομαι τι είναι διεύθυνση φωτογραφίας.

Απ’ όσο γνωρίζω, δεν πήγατε σε κάποια σχολή κινηματογράφου...

Δεν πρόλαβα, και καλύτερα... Από τη στιγμή που πήγα στην Αμερική άλλωστε δεν σταμάτησα να δουλεύω. Βρέθηκα εκεί ύστερα από παρότρυνση του Τζον Κασσαβέτ, με τον οποίο δούλεψε ο πατέρας μου, μια και είχαν φτάσει στα χέρια του κάποιες ενδιαφέρουσες, κατά τη γνώμη του, φωτογραφίες που είχα τραβήξει. Ξεκίνησα με κάποιες ταινίες μικρού μήκους της κόρης του Γκαζάρα και του γιου του Κασσαβέτ, Νικ. Ύστερα έκανα κάποιες low budget b-movies στο στούντιο του Ρότζερ Κόρμαν, που ήταν ένα απίθανο σχολείο για μένα.

Πώς φαντάζεστε τον εαυτό σας μετά από 10 χρόνια;

Μάλλον θα είμαι περισσότερο στην Ευρώπη, ειδικά αν μπορώ να δουλεύω περισσότερο ως σκηνοθέτης. Βέβαια δεν νομίζω να έχω διαγράψει τελείως την διεύθυνση φωτογραφίας στην Αμερική μια και πιστεύω πως δεν θα έχει πάψει να με ενδιαφέρει αυτό μέχρι τότε, αν και σίγουρα θα δουλεύω ακόμα πιο επιλεκτικά...

Άρα η Ελλάδα δεν έχει καμιά ελπίδα να σας κερδίσει ποτέ ολοκληρωτικά...

Ίσως όχι σε 10 χρόνια. Μπορεί όμως σε 15... Ποιος ξέρει;...

Phedon Papamichael Jr

"Luckily I was never spoilt by big-budget Hollywood movies!..."

He is director of photography in films, including "Sideways", "Million Dollar Hotel" and "The Weather Man", along with the long-awaited big-budget "3:10 to Yuma", and the director of many important commercial spots... Son of Phaedon Papamichael Sr. (artistic director in Cassavetes's films and this year's artistic director of Cyprus International Film Festival), Phaedon Papamichael Jr. has proved to be a lot more than 'his dad's son'...

By Kostas Bakouris

Last year in his speech at Thessaloniki Film Festival, Coppola predicted High Definition technology taking over film within the next five years. What is your opinion?

Similar views were expressed well five years ago... The use of Digital Media is bound to increase a lot within the next five to ten years. However, I don't see High Definition technology ever fully replacing film. For instance, there will always be directors envisioning their films in moody Black&White 16mm film... By all means, Michael Mann shot "Collateral" and "Miami Vice" using High Definition. In American television too it is widely used. Yet, new technology High Definition cameras are still very expensive. Their cost far exceeds the cost of traditional film cameras.

What is your own relationship to technology?

I am open to new technological advances. Beside "digital filming" what can be equally interesting is "digital projection". For example, my last four films were digitally projected in several movie-theatres in the U.S. High technology digital projectors are exceptionally advanced and accurate and aren't compatible with film material, like traditional projectors, thus reducing studios' copy costs. Still they are very expensive and their technology changes at incredibly fast rates.

Your father is Greek, your mother German and for a long time you have lived and worked in the U.S. ... Although I believe mixed national backgrounds 'build up' the most interesting artists, would you say you feel more like a Greek, German or American?

Each one holds a special place in my heart. Besides, in a "global market" one can only wish to be able to live and work everywhere... Having worked in the U.S. for such a long time, though, I cannot say I only feel European... Certainly, I would very much like to spend more time in Greece and make a "small greek film"...

Up to now, however, this has only been a wish... Is the reason that kept you from working in Greece of financial nature?

On the contrary, I work in the U.S. now so as I can engage with what I really want later. Actually, in Greece, I am involved with a project I would like to work on as a director myself. In the past I have discussed with Greek directors several times about getting to work on their films. In Greece problems usually occur with the organisation. They often tell me "Shooting begins in April". But for many reasons it can go from April to July... And then go from July to October... And from October to December... As I am, from my part, used to working a lot and constantly, when shooting finally starts, I am already committed to other films abroad. What I enjoy in the U.S. is that I can keep my schedule well organised. When I receive a script and they say "Shooting starts in six weeks" I know that is when we are going to start shooting. This way, I can arrange my time for making two commercials and having some days off as well.

So it seems you make a commitment now... If there is a greek film properly organised and with a good script, you will accept to participate...

If I am to work with good colleagues, I will definitely accept! In fact, Renos Charalambidis

showed me a script I really liked and I already told him I am interested in working on the film. It usually takes him four weeks to shoot his films. He was honest and said he is too busy to start immediately, but he plans on starting this film next summer. I will do my best to be free at the time... I know shooting won't last long and it is going to be a low-budget film. Obviously, I am not into it for the money...

In other words, luckily, you are not spoilt by big-budget Hollywood movies...

It's true, I am not spoilt yet... Anyway, Hollywood has the money, but it comes along with lots of bad stuff too.

Such as?

The way people work, there, is completely different. Don't forget we are talking about an industry, a manufacturer. You are just a "wheel" in one of the ten movies, say, SONY "factory" produces. The work you do is always specialised and has to be ready on time. Plans are strictly worked on and designed before the actual shooting and cannot change because of needs or difficulties occurring during shooting. Naturally this procedure ends up eliminating creativity. This is also why I prefer to work with directors having a "European aesthetic" orientation, like Alexander Payne or James Mangold, who are definitely more "open".

At times you have been cast as director. Does this experience help you or make it more difficult for you to work with a film director when you are cast as cinematographer?

It helps quite a lot. After my first time as a director, I realised that photography is quite an important part of the film, but is not the only one... The "main role" belongs to directing, not to photography; by all means directing means getting involved in every aspect of the film

-from casting to montage. Naturally some directors may dislike working with cinematographers experienced in direction. However, the ones I work with are aware of my experience as director and have an appreciation for it, sometimes they even desire it.

Certainly you have worked with many directors of different styles...

It's true. For instance, Wim Wenders, with whom I worked on "Million Dollar Hotel" has a completely different aesthetic style and way of thinking from, say, Gore Verbinski...

I try working with directors of different styles because I can use what I learn working with the next directors on the next films. I don't belong in the category of cinematographers that stick exclusively to one director, as is the case of my friend Janusz Kaminski and Spielberg.

Have you ever been friends with any of the big Hollywood stars or are they as inaccessible as they appear?

I have had such friends many times, it's normal...

I work with these people for way too many hours. Often in big productions directors don't hang around actors. However, as actors tend to be insecure by nature, they want to be able to look straight to the face of the person they are going to ask if the shot was good. That person is usually me. And this way we often become close.

Do you consider yourself lucky?

Shouldn't a person be happy when he loves so much what he does for a living that he would have done it anyway regardless of money? I like the fact that I work on films. What I like the most, though, is that I can choose the films I work on.

Is what you are living close to what you have dreamt of for yourself as a child?

Very close... As a teenager I used to draw and take photographs. But soon I figured these professions can be lonesome. I realised there is this possibility of telling a story, using just the light, the camera and the actors, watching a film by Goddard at the age of eighteen. That was the first time I noted down on a piece of paper the name of the director of photography. It was Raoul Coutard. Later, I watched more of his films and that is how, little by little, I begun to understand what cinematography is all about.

As far as I know, you didn't study at a film school...

I didn't have the time and it came off much better this way... Since I went to the U.S. I never stopped working. John Cassavetes, with whom my father had been working, encouraged me to go there, after he had seen some pictures I'd taken and found them interesting. I started working on short films with Ben Gazzara's daughter and Cassavetes's son, Nick. I moved on to make some low budget b-movies at Roger Corman's studio, which has been an amazing school for me.

How do you picture yourself ten years from now?

I'll probably spend more time in Europe, especially if I can work more as a director. I don't think I will have abandoned cinematography in the U.S., though, since I believe my interest in this work will still be there at this time; however, my choices in work will be even more eclectic.

So Greece can have no hope of ultimately gaining you back... Probably not in ten years time. Maybe in fifteen years... Who knows?

Special Guest

Morgan Freeman

Δύο συνεργάτες του cine@art συναντούν ένα ζωντανό ερμάλ
της έβδομης τέχνης...

Two partners of cine@art, meet with one's of cinema's living
legends...

Ποια ταινία άλλαξε την καριέρα σας;
To Street Smart (1987) ήταν ταινία σταθμός για την καριέρα μου.

Μετά από όλα αυτά τα δημιουργικά χρόνια παραμένετε σχολαστικός με την δουλειά σας; Κοιτάτε ακόμα το εαυτό σας στην οθόνη εντοπίζοντας πράγματα που θα μπορούσατε να κάνετε διαφορετικά; Όχι. Το έκανα στην πρώτη μου δουλειά, μια τηλεταινία. Σιχαίνομαι να βλέπω το εαυτό μου, αλλά υπάρχουν πολλά που μπορείς να αποκομίσεις παρατηρώντας τον. Οι ταινίες άλλωστε είναι διαφορετικές από την σκηνή.

Ποιος ήταν ο πιο δύσκολος ήρωας που κληθήκατε να υποδυθείτε;
Ο ρόλος του Οθέλλο στο Dallas το 1983

Γιατί πιστέψατε το 1981 ότι η καριέρα σας τελείωσε;
Ήταν το 1982 συγκεκριμένα και είχα να δουλέψω από το Δεκέμβριο του 1980. Σχεδόν δυο χρόνια...

Δώστε μερικές πληροφορίες για ρόλο σου στο «10 Item or Less»
Είναι ένα τυπικός αμερικάνος ηθοποιός.

Όσο περνούν τα χρόνια είναι πιο εύκολο ή πιο δύσκολο να βρεις πραγματικά ενδιαφέροντες χαρακτήρες να υποδυθείς;
Η αλήθεια είναι ότι οι ρόλοι τώρα παρουσιάζουν περισσότερο ενδιαφέρον. Οπότε σε γενικές γραμμές είναι μάλλον πιο εύκολο.

Πλήτεις όταν δεν δουλεύεις; Τι σκέφτεσαι να κάνεις όταν θα σταματήσεις να αναλαμβάνεις ρόλους;
Όταν δεν δουλεύω δεν πλήττω έχω άλλωστε τόσα πολλά να κάνω που δεν προλαβαίνω όταν μια ταινία είναι στα σκαριά. Όταν θα σταματήσω να αναλαμβάνω ρόλους σκέφτομαι να γίνω παραγωγός, ίσως και σκηνοθέτης. Θα κάνω ιστιοπλοΐα και θα παίζω περισσότερο γκολφ

Ποιο ήταν το χειρότερο που αναγκάστηκες να κάνεις αγωνιζόμενος να αποδείξεις τι αξίζεις και να καταξιωθείς ως ηθοποιός;
Η χειρότερη μου ανάμνηση είναι να δουλεύω ως ταμίας στα Nedick για 49\$ την εβδομάδα, μετά είχα δουλέψει στο N. Y. World's Fair την άνοιξη του 1964 ως χορευτής για 125\$ την εβδομάδα. Δεν έκανα άλλη δουλειά μέχρι να σταματήσει το show.

Είσαι απαισιόδοξος για το τι γίνεται στο κόσμο; Ανησυχείς;
Βασικά, ο κόσμος δεν έχει αλλάξει. Πόλεμοι και οι υποψίες αυτών. Φανατισμός και παγκόσμια δυσαρμονία θα συνεχίζονται μέχρι τι ανθρωπότητα να έχει ένα ισχυρό, κοινό εχθρό. Δεν μπορούμε ακόμα να αναγνωρίσουμε τα σημάδια του συναγερμού της περιβαλλοντολογικής καταστροφής, προφανώς γιατί οι κλειδοκράτορες εμπλέκονται στο εμπόριο καυσίμων και δεν επιθυμούν να γνωρίζουμε τα πάντα. Σε εγρήγορση είμαι, όχι σε ανησυχία. Que sera, sera...

Της Φωτεινής Σίμου
Αποκλειστικότητα CINE@ART

Which movie has changed your career?
Street Smart (1987) was the catalyst for my movie career change.

After all these creative years, are you very analytical about your work? Are you the type of actor who'll watch himself on screen after and think about himself, Oh God, I wish I'd done that differently?
No. I went to dailies on my first film, a TV movie called Roll Of Thunder Hear My Cry. I hated seeing myself, but there was a lesson in it. The movies are different from the stage. No need for broadness.

At your opinion, what was the worst or the most difficult role you did?
Othello. Dallas, 1983.

Why in 1981 did you think your career was over?
That was actually 1982 and I hadn't worked since December 1980. Almost two years...

Because you do so many studio movies and big films, where do you fit in the time to do a little film like 10 Items or Less, and how do they come to you? Are you still getting lots of scripts?
What about the character in '10 Item or Less'?
That character was "any actor, USA."

The older you get is it easier or harder to find the really good roles?

Well, I'm getting pretty good roles now, so I guess it's a bit easier at the moment.

Do you get bored or frustrated when you're not working?
No.

Well what would you do if you couldn't act anymore?
Produce. Direct. Go Sailing. Play more golf.

What was the worse thing you had to do while you were struggling as an actor?

My worst memory is working for Nedick's as a \$49-a-week counter-man after having worked at the NY World's Fair the spring of 1964 as a dancer earning \$125/wk. I couldn't get another job when that show closed.

Are you generally optimistic about what's going on in the world. Are you concerned? Are you worried?

Essentially, the world hasn't changed. Wars and rumors of wars. Sectarian, racial, and national disharmony will continue until mankind has an implacable common enemy. We don't recognize that as global warming yet, mainly because the leaders involved in selling us fossil fuels don't want us to acknowledge that. Concerned, yes. Worried? No. Que sera, sera.

By Foteini Simou
CINE@ART exclusivity

Morgan Freeman + Paz Vega

By Alexandros Romanos Lizardos

(Morgan Freeman) I love the Greek culture and the attitude. Once, a very friendly Greek woman, she made baklava for me and she actually cooked an entire Greek meal at her house and invited me over to eat it.

(Alex) So have you been to Greece or Cyprus ?

(M.F) Never! But I have to!

(Alex) How was the transition from being the "Driver of Miss daisy" to being driven to madness by the lovely Paz Vega?

(M.F) It was an extraordinary experience, a very-very lovely experience. That's the least I could say about working with her. You see someone's work and you get a feeling about them... a sense... and then if you have the good fortune to take part in that, to work with them... that is... It's like falling in love, you know, from afar and then meeting the person you fell in love with, and it sort of... It gels... Pretty much the same way. When we work together with someone who really has a sensitivity, a certain kind of sensitivity and you come together and the chemistry between the two of you is right and you create something else, the two of you... That's what we've got.

(A.) Paz, in this film, even though there is a certain chemistry between the main characters, they don't really become lovers. How is it, making a love movie without the basic characters actually falling in love?

(Paz Vega) I think we have a love thing between. I don't know what kind of love... or...

(M.F) I think we... we are overlaying love onto what is really a friendship.

You can use the same term but the

exact definition of what happens is friendship because she (ha ha) acquiesces to his need first, right?

(P.) Mhmm right!

(M.F) Ok, I don't know, how am I gonna... But first I've got shit to do!

(A) In this film we see that your character, the actor, can easily control his life, even without managers or publicists. Do you think that acting - And this question is for the both of you- keeps you imprisoned in a strange world? Do you feel secure, being actors?

(M.F) There are two answers to that one. First of all is one I read somewhere about security in life. Security exists in its strongest... at its strongest when it doesn't exist. As an actor, security has to do with the ability to pay your rent, right? If you can pay your rent you'll feel secure...

(A.) Or for your ten houses probably I don't know...

(M.F) Yeah, well... Whatever it is... I mean if you're extravagant, if you have an extravagant lifestyle, yeah, if you can pay the rent of your ten houses. Whatever it is, if that's your level of security then...yeah. But in real life I believe that security is only in the absence of security.

(P.) For me is the same because I think that nobody feels secure 100%. It's not just about actors or coutures or camera men or whatever. It's not... I think nobody... It's impossible to be secure

(A.) Now that we mention security, yesterday it was the 11th of September and it's the fifth anniversary of that dreadful day. Do you think that history has changed since then? Do the American, and also the Spaniards, after the 11th of March, feel secure in their country?

(M.F) I can't speak for everyone. I think... Yeah the level or the sense of invulnerability is gone. You know that if you have enemies then... They can be close to you. But you can't, you don't want to and you mustn't live your life in fear. I saw something on television, it was this... Some, I think, lady was in England, and she was saying you can't let them win, you cannot be afraid, you cannot not do your life, live your life as you always lived, so I believe that.

(A.) What about you Paz?

(P.) I think it's strange, because since the... since the attack, it seems like everything is more secure. We have security for everywhere. Police and everything checked out and check yourself and you know... But I feel more insecure than ever in my life. So it's strange.

(M.F) Yeah, right!

(A.) Security comes from inside, sometimes

(M.F) Most times!

(A.) "Ten items or less". What can you say are the ten virtues that Paz has, and Paz, what about him? I mean the positive things that Paz has, and also the positive things that you Paz...

(M.F) Ten?!?

(P.) Ten is too much. Maybe just two or three.

(A.) Five!

(M.F) Ok! Five keepers for her? I'm gonna say awesome, her talent, her accent, she is very beautiful and... I don't know, I think she has a very nice house in Spain .

(A.) And what about you Paz?

(P.) He is a gentleman, he is a... maestro he's a real maestro and he's a great great actor, amazing actor, he is very generous, he is also a very attractive man

(A.) That's a beautiful compliment from a beautiful lady.

(M.F) Yeah! You too!

(A.) Morgan mentioned your lovely accent which I also love. In a lot of American movies you get cast as the Spanish or the Mexican girl. Do you think that happens for a particular reason?

(P.) My accent! I think it's my accent because I know... I don't know English perfectly so it's normal that people show me off... and the directors offer to me that kind of roles so yeah why not?

(M.F) The fantastic thing in that movie is that really these two people they do not know each other, and on the way they trust so much the one the other so they're making a road trip. Have ever done something like it with a totally unknown in your life? Yes, something like that, not totally like that. But I mean, I've met ladies on the street and had a relationship with them for an afternoon. As a matter of fact I have a friend who now lives in Amsterdam who we still have... make contact, just from seeing her on the street and saying: Hello! You know... In New York that don't normally happens, but when someone's coming towards you and you see them and you say: "Hello" and they say "Hello! Where are you going?" You know? And I was with another friend and we remained still friends.

(P.) I met my husband like that.

(A.) That sounds like an interesting story.

(P.) It was easy, quick; we got married in 5 months so it was...

(M.F)...So it was real!

(P.) Yeah real!

(A.) The tagline of that movie is "You are who you meet". Is that true?

(M.F) I don't know, I've been trying to decide for that

(A.) What about you?

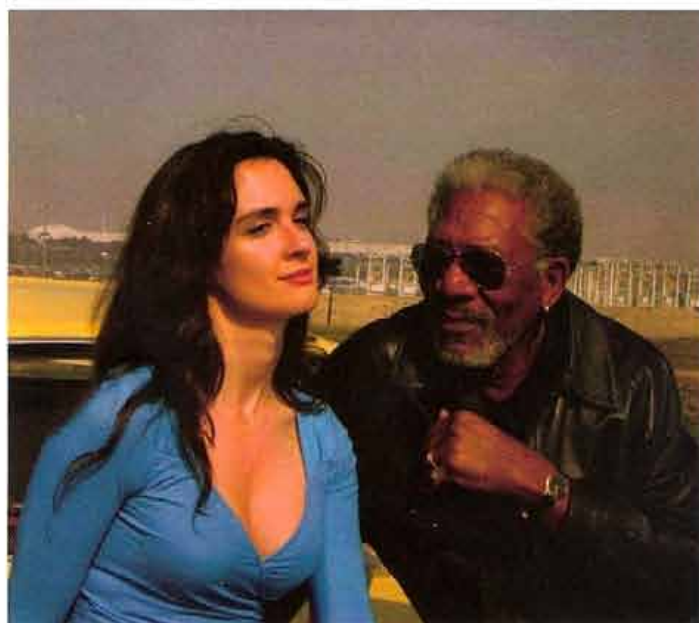
(P.) I don't know too! I don't know...

(M.F) What do you think?

(A.) I think we are who we want to bring in our life, not who we meet.

(M.F) Ok! Close enough. I think.

(A.) That's excellent!

Morgan Freeman + Paz Vega

Του Αλέξανδρου Ρωμανού
Λιζάρδου

(Morgan Freeman) Λατρεύω τον Ελληνικό πολιτισμό και τη νοοτροπία. Μια φορά, μια φιλική Ελληνίδα, άρχισε με μπακλαβά και τελικά κατέληξε να μου μαγειρεύει ένα ολόκληρο ελληνικό γεύμα προσκαλώντας με σπίτι της.

(Alex) Άρα έχετε παεί στην Ελλάδα ή την Κύπρο;

(M.F) Ποτέ! Αλλά πρέπει!

(Alex) Πώς ήταν που από "Σοφέρ για την Κυρία Νταϊζη", τώρα "οδηγήστε στην τρέλα" από την αξιαγάπητη Παθ Βέγκα;

(M.F) Ήταν αναμφίβολα μια καταπληκτική εμπειρία. Αυτό είναι το λιγότερο που μπορώ να πω δουλεύοντας μαζί της. Βλέπεις την δουλειά κάποιου η οποία σου δημιουργεί έντονα συναισθήματα και καταλήγεις να θέλεις να γίνεις κομμάτι της, ελπίζοντας η τύχη να 'ναι με το μέρος σου. Είναι σαν να ερωτεύεσαι... Ξέρεις... Όταν δουλεύεις μαζί με κάποιον με τον οποίον μοιράζεστε τις ίδιες ευαισθησίες, δένεσαι μαζί του και η χημεία μεταξύ σας δημιουργεί κάτι διαφορετικό. Αυτό είναι που έχουμε κι εμείς.

(A.) Παθ, πρωταγωνιστείς σε αυτή την ταινία, όπου παρόλο ότι οι κύριοι χαρακτήρες έχουν χημεία, δεν γίνονται εραστές. Πώς γίνεται, να κάνεις μια ερωτική τελικά ταινία ενώ απουσιάζει αυτό το στοιχείο;

(Paz Vega) Νομίζω πως υπάρχει αγάπη. Δεν γνωρίζω όμως τι είδους..

(M.F) Αυτό που στην πραγματικότητα είναι φιλία υπερκαλύπτεται από αυτό που νομίζουμε ότι είναι αγάπη... Μπορείς να χρησιμοποιήσεις τον ίδιο ορισμό αλλά ο ακριβής ορισμός του

τι συμβαίνει είναι φιλία, γιατί (ο χαρακτήρας της Παθ) πολύ απλά ενδίδει στην ανάγκη του πρώτα, σωστά;

(P.) Μμμ.. Σωστά!

(A) Σε αυτή την ταινία, παρακολουθούμε τον χαρακτήρα που υποδύεσαι, ο ηθοποιός, ότι μπορεί εύκολα να ελέγξει την ζωή του, ακόμα και χωρίς μάναιζερ ή διαφημιστές. Νομίζετε πως η ηθοποιία - αυτή η ερώτηση αναφέρεται και στους δύο - σας φυλακίζει σε ένα παράξενο κόσμο; Νιώθετε ασφαλείς ως ηθοποιοί;

(M.F) Υπάρχουν δύο απαντήσεις. Πρώτα απ' όλα, διάβασα κάπου για την ασφάλεια στη ζωή. Η ασφάλεια υπάρχει στο ανώτατο σημείο... και στο ανώτατο σημείο δεν υπάρχει... Ως ηθοποιός, η ασφάλεια έχει να κάνει με την ικανότητα να μπορείς να πληρώσεις το ενοίκιο σου, σωστά; Αν μπορείς να πληρώσεις το ενοίκιο τότε νιώθεις ασφαλής..

(A.) Ή για τα δέκα σου σπίτια πιθανόν, δεν ξέρω..

(M.F) Ναι, τέλος πάντων... Εννοώ, αν είσαι υπερβολικός, αν έχεις υπερβολική ζωή, αν μπορείς να πληρώσεις το ενοίκιο των δέκα σπιτιών σου. Ότι κι αν είναι αυτό, αν αυτό είναι το επίπεδο της ασφάλειας σου.. τότε εντάξει. Αλλά στην αληθινή ζωή, πιστεύω πως η ασφάλεια υπάρχει μόνο στην απουσία της ασφάλειας.

(P.) Και για μένα είναι το ίδιο επειδή νομίζω πως κανείς δεν νιώθει 100% ασφάλεια. Δεν αφορά μόνο τους ηθοποιούς ή τους κομμωτές ή τους οπερατέρ.. Είναι αδύνατο να είσαι ασφαλής και

να νιώθεις ασφαλής. Μόνο ο Θεός μπορεί να είναι ασφαλής, νομίζω.

(Α.) Τώρα που αναφέραμε την ασφάλεια, χθες ήταν η 5η επέτειος της 11ης Σεπτεμβρίου. Νομίζετε πως η ιστορία έχει αλλάξει από τότε; Νομίζετε πως οι Αμερικανοί ή οι Ισπανοί, μετά την 11η Μαρτίου, νιώθουν ασφαλείς στη χώρα τους;

(Μ.Φ) Δεν μπορώ να μιλήσω εκ μέρους όλων. Νομίζω πως το επίπεδο της αίσθησης της αιρώτητας έχει χαθεί. Γνωρίζεις πως όταν έχει εχθρούς, ίσως να βρίσκονται δίπλα σου... Αλλά δεν μπορείς, δεν θέλεις και δεν πρέπει να ζεις την ζωή σου με φόβο. Είδα κάτι στην τηλεόραση, ήταν μια κοπέλα στην Αγγλία και έλεγε πως δεν πρέπει να τους αφήσουμε να νικήσουν, ότι δεν πρέπει να φοβάσαι, δεν μπορείς να μηδενίσεις τη ζωή σου, να ζεις όπως ανέκαθεν ζούσες. Πρέπει να πιστέψεις σε αυτό.!

(Α.) Εσύ Παθ τι λες;

(Ρ.) Νομίζω πως είναι περίεργο, επειδή μετά την επίθεση, μοιάζουν όλα να είναι πιο ασφαλή. Έχουμε ασφάλεια για όλα. Η αστυνομία ελέγχει τα πάντα και τους πάντες.. Αλλά νιώθω λιγότερο ασφαλής όσο ποτέ άλλοτε στη ζωή μου. Γι' αυτό είναι παράξενο.

(Μ.Φ) Ναι, σωστά!

(Α.) Μερικές φορές, η ασφάλεια προέρχεται από εμάς

(Μ.Φ) Τις περισσότερες φορές.

(Α.) "Ten items or less". Πόσες είναι οι αρέτες που έχει η Παθ, και Παθ τι λες για τον Μόργκαν; Αλλά και τα αρνητικά στοιχεία..

(Μ.Φ) Δέκα;!!

(Ρ.) Δέκα είναι πολλά. Ίσως δύο ή τρία.

(Α.) Πέντε!

(Μ.Φ) Ο.Κ! Πέντε στοιχεία για αυτόν; Είναι απίθανο, το ταλέντο της, η προφορά της, είναι πολύ όμορφη.. και δεν ξέρω, νομίζω πως έχει ένα πολύ ωραίο σπίτι στην Ισπανία.

(Α.) Εσύ τι λες Παθ;

(Ρ.) Είναι Κύριος, είναι μαέστρος, ένας αληθινός μαέστρος, και είναι ένας μεγάλος ηθοποιός, είναι πολύ γενναιόδωρος, και επίσης πολύ εκλυστικός ως άντρας.

(Α.) Αυτό είναι ένα πολύ όμορφο κομπλιμέντο για μια τόσο όμορφη κυρία.

(Μ.Φ) Ναι! Και για σένα!

(Α.) Ο Μόργκαν ανέφερε την όμορφη σου προφορά, την οποία επίσης λατρεύω. Σε πολλές Αμερικάνικες ταινίες, υπάρχουν Ισπανές ή Μεξικανές ηθοποιοί. Πιστεύεις πως αυτό συμβαίνει για κάποιο συγκεκριμένο λόγο;

(Ρ.) Η προφορά μου! Αυτή είναι η προφορά μου επειδή δεν γνωρίζω καλά την Αγγλική γλώσσα, άρα είναι φυσιολογικό

οι άνθρωποι να με υποδείχνουν... και οι σκηνοθέτες μου προσέφεραν τέτοιου είδους ρόλους. Άρα γιατί όχι;

(Μ.Φ) Το φανταστικό θέμα στην ταινία, είναι πως στα αλήθεια αυτοί οι 2 άνθρωποι δεν γνωρίζονται μεταξύ τους, και στην πορεία εμπιστεύονται τόσο πολύ ο ένας τον άλλον που ταξιδεύουν μαζί. Έκανες ποτέ κάτι τέτοιο; Έχω γνωρίσει γυναίκες στο δρόμο και

βγήκα μαζί τους για ένα απόγευμα. Για του λόγου του ακριβές, έχω ένα φίλο στο Άμστερνταμ, ο οποίος θα κάνει μια τέτοιου είδους σχέση, μόνο που θα την δει στο δρόμο και θα της πει: Γειά σου!, ξέρεις. Στην Νέα Υόρκη, αυτό κανονικά δεν συμβαίνει, αλλά όταν κάποιος έρθει και σου πει "Γειά σου" εσύ θα του απαντήσεις, "Γειά σου. Που πας;" Ξέρεις;

(Ρ.) Έτσι γνώρισα τον άνδρα μου

(Α.) Ακούγεται πολύ ενδιαφέρουσα ιστορία

(Ρ.) Ήταν εύκολο, και γρήγορο. Παντρευτήκαμε μετά από 5 μήνες, οπότε ήταν ...

(Μ.Φ) ...Τόσο αληθινό!

(Ρ.) Nail Αληθινό!

(Α.) Η περιγραφή της ταινίας είναι "Είσαι όποιον συναντήσεις" Αληθεύει;

(Μ.Φ) Δεν ξέρω. Προσπαθώ να πάρω μια απόφαση για αυτό.

(Α.) Και εσύ;

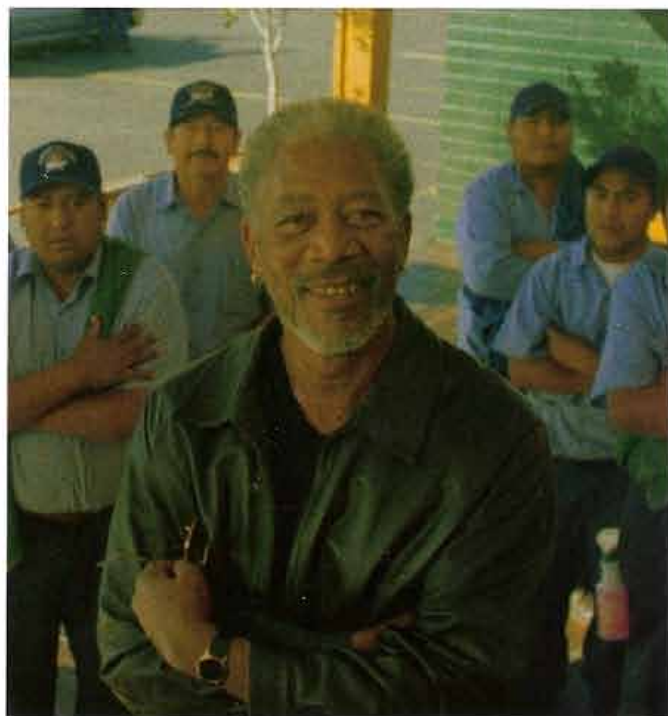
(Ρ.) Ούτε 'γω ξέρω!

(Μ.Φ) Εσύ τι νομίζεις;

(Α.) Νομίζω πως είμαστε αυτοί που θέλουμε να είμαστε, και όχι αυτοί που θα συναντήσουμε.

(Μ.Φ) Ο.Κ! Κονιά έπεςες!

(Α.) Αυτό είναι πολύ καλό!

Αλίκη Δανέζη-Knutsen

«Είναι πολύ λίγες οι περιπτώσεις που ένα κινηματογραφικό σενάριο έχει λόγο να μεταφερθεί στο θέατρο...»

Έχει γυρίσει βραβευμένες ταινίες όπως τα «Δρόμοι και πορτοκάλια» (1996), «Καραβανσαράι» (1998) και «Bar» (2001). Φέτος μετέφερε στο θέατρο την «Οικογενειακή Γιορτή» του Τόμας Βίντερμπεργκ ενώ ετοιμάζει το «Chinatown: The Three Shelters», μια ταινία πολεμικών τεχνών που διαδραματίζεται στην Αθήνα του 2015! Πριν από αυτό όμως, είναι μέλος της κριτικής επιτροπής του 2ου Διεθνούς Φεστιβάλ Κινηματογράφου Κύπρου στα πλαίσια του οποίου θα παραδώσει και σεμινάριο για την μεταφορά ενός κινηματογραφικού σεναρίου στο θεατρικό σανίδι.

Της Φωτεινής Σίμου

Γεννηθήκατε στην Λυών, μεγάλωσατε στην Κύπρο σπουδάσατε στην Καλιφόρνια, κάνατε θέατρο στην Ν. Υόρκη, κινηματογραφήσατε στην Αφρική και στην Ουρουγουάη. Με ποίο τρόπο μετουσιώνεται στην δουλεία σας η κοσμοπολίτικη φύση σας;

Υπάρχει γενικότερα μια διάθεση μέσα από την δουλειά μου ανοίγματος προς τα έξω με θεματολογία που σου δίνει την δυνατότητα για ταξίδι. Νοιώθω ότι υπάρχει πρόσβαση και γέφυρες ανοικτές που μου ανοίγουν ορίζοντες σ' αυτά που θέλω να κάνω και φαντάζομαι ότι μπορώ.

Το 2006-2007 μεταφέρατε στο θέατρο την «Οικογενειακή Γιορτή» του Τόμας Βίντερμπεργκ που προέρχεται από το περιόνημο «Δόγμα», οι πρακτικές του οποίου έτσι κι αλλιώς συνάδουν με αυτές του θεάτρου. Πιστεύετε ότι όλα τα κινηματογραφικά σενάρια μπορούν να διασκευαστούν στο θέατρο;

Κάθε άλλο...Θεωρώ ότι είναι πολύ λίγες οι περιπτώσεις που ένα κινηματογραφικό σενάριο έχει λόγο να μεταφερθεί στο θέατρο, να διασκευαστεί και να μπορεί να αποκτήσει δική του υπόσταση στο θέατρο. Ειδικά γιατί ένα έργο -που είναι ολοκληρωμένο κινηματογραφικά- να μεταφερθεί στο θέατρο; Μπορεί η μεταφορά να γίνει πλεονασμός.

Ως σκηνοθέτης τι σχέση αναπτύσατε με το σενάριο -είτε πρόκειται για δικό σας είτε όχι-;

Μέχρι σήμερα στην κινηματογραφική μου εμπειρία δεν έχω δουλέψει με σενάριο που να το έχει γράψει κάποιος άλλος, σε αντίθεση με το θέατρο που και τις δυο φορές έχω πατήσει πάνω σε γραφή κάποιου άλλου. Πάντα όμως κατά την πορεία της πραγματοποίησης ενός έργου έχω ανάγκη να αλλάζω ρόλους, από σεναριογράφος να γίνω σκηνοθέτης, και να αντιμετωπίσω το υλικό διαφορετικά. Εγώ πάντως ψάχνω για σενάρια άλλων. Με ενδιαφέρει. Το πρόβλημα όμως είναι ότι στην Ελλάδα και τη Κύπρο έχουμε δυσκολία στο να ολοκληρώσουμε μια ταινία, ο σκηνοθέτης ποτέ δεν είναι μόνο σκηνοθέτης, εμπλέκεται μαζί και στην ανεύρεση χρημάτων, στην παραγωγή, στην διανομή και σε όλη την μετέπειτα πορεία της ταινίας και για μένα, υπό αυτές τις συνθήκες, μου είναι δύσκολο να αφιερώσω... πέντε ή έξι χρόνια από την ζωή μου σε μια απαιτητική διαδικασία που αφορά σε βαθιά συναισθήματα και εσωτερικές αναζητήσεις κάποιου άλλου όσο άρτιο κι αν είναι το κείμενο και οι ιδέες του.

Διδάσκετε στο Θέατρο Αλλαγών. Ποιες αλλαγές θα επιθυμούσατε για το ελληνικό και κυπριακό κινηματογράφο;

Πρέπει να αλλάξει η υποδομή ώστε ο καθένας να κάνει την δουλειά του, να μπορούν οι σκηνοθέτες να είναι σκηνοθέτες, να υπάρχουν παραγωγοί που να λαμβάνουν ουσιαστικά την προσπάθεια ανεύρεσης πόρων, την πραγματοποίηση και την υλοποίηση μια ταινίας. Από εκεί πέρα αυτό που επίσης λείπει είναι η γνώση και

η υποστήριξη της γραφής. Δεν υπάρχουν σεναριογράφοι, advisors developers, editors που να δουλεύουν ανεξάρτητα έτσι ώστε να τελειοποιούνται η δομή και η τελική μορφή μιας γραφής, ενός σεναρίου.

Το σεμινάριο που είστε εισηγήτρια, το οποίο αφορά στη μεταφορά ενός κινηματογραφικού σεναρίου στο θέατρο, ποιόν καλείτε να το παρακολουθήσει;

Το ενδιαφέρον μπορεί να είναι γενικό, για ανθρώπους δηλαδή που απλώς θέλουν να ακούσουν την διαδικασία και κυρίως το λόγο που ένα κινηματογραφικό σενάριο μπορεί και χρειάζεται να μεταφερθεί στο σανίδι. Από την άλλη, θα ακουστούν και οι πρακτικές της διαδικασίας μια τέτοιας διασκευής που μπορεί να ενδιαφέρει επαγγελματίες του χώρου και πιο εξειδικευμένο κοινό.

Έχετε συμμετάσχει σε φεστιβάλ τόσο ως διαγωνιζόμενη όσο και ως μέλος της κριτικής επιτροπής. Ποια θέση απολαμβάνετε περισσότερο;

Είναι πολύ διαφορετικές, αισθάνομαι όμως πάρα πολύ ωραία και άνετα και στις δυο. Από την μια ως συμμετέχων μπορεί κάποιος να δείξει την δουλειά του, να ακούσει σχόλια και γνώμες για αυτήν, να προβληθεί, να διεκδικήσει ακόμα και κάποιο βραβείο. Αν, απ' την άλλη, ανήκει κανείς στο «στρατόπεδο» της κριτικής επιτροπής μπορεί να του λείπει η έντασή της συμμετοχής αλλά την αντικαθιστά η ένταση της μεγάλης ευθύνης. Η κρίση δεν μπορεί να είναι αντικειμενική, αλλά η αντιμετώπιση πρέπει να είναι ειλικρινής προσεγγίζοντας το του κάθε έργο με την αγνότητα που σε απαλλάσσει από τις προηγούμενες δουλειές του δημιουργού που κρίνεις, από την προσωπική του ζωή, το χαρακτήρα του ή ουδέν άλλο μπορεί να σε επηρεάσει είτε αρνητικά είτε θετικά.

Ξέρω ότι ετοιμάζετε την τρίτη κατά σειρά μεγάλου μήκους ταινίας σας. Θα μας πείτε λίγα λόγια για αυτή;

Είναι μια ταινία πολεμικών τεχνών που διαδραματίζεται στην Chinatown της Αθήνας το 2015. Η κεντρική ηρωίδα είναι μια 23χρονη κοπέλα, η οποία έχει πατέρα κινέζο και μάνα κύπρια, όπου μαθαίνει ότι ο πατέρα της σκοτώθηκε από την κινέζικη μαφία όντας εκπαιδευμένη στις πολεμικές τέχνες πάει στην Chinatown από την οποία κρατούσε αποστάσεις μέχρι τότε για να εκδικηθεί το θάνατο του πατέρα της. Τα γυρίσματα, ευελπιστώ θα ξεκινήσουν μέσα στο φθινόπωρο.

Aliki Danezi-Knutsen

"Very rare are the occasions where a movie script has a reason to be adapted into a theater play..."

She has shot award feature films as "Roads and Oranges" (1996), "Caravansarai" (1998) and "Bar" (2001). This year she adapted into a theatre play "Family Celebration" of Thomas Widenberg while she is preparing to also make "Chinatown: The Three Shelters", a movie with martial arts that takes place in Athens 2015! Before all these she will be a member of the judging body for the 2nd Festival Cyprus where she will lecture a seminar on the topic: adapting a movie script into a theatre play.

By Fotini Simou

You were born in Lyon, grew up in Cyprus, studied in California, and did theatre in New York, you filmed in Africa and Urawai. In which way is contributing to your work your Cosmopolitan nature/background?

In general there is a mood in my work for extroverted openings with themes that give you the opportunity to travel. I feel that I have access to open bridges that lead me to broad new horizons where I can achieve what I want to do and what imagine that I can do.

In 2006-2007 you adapted into a play "Family Celebration" of Thomas Wildenberg which comes from the background of "Dogma", the practices of which either way are similar to those of the theatre. Do you believe that all movie scripts can be adapted into theatre plays?

Quite the opposite... I believe that very few are the instances where a movie script has a reason to be adapted into a play, to be translated and to be able to achieve it's own new authentic scope and effect on stage. What is the reason of art that is cinematically successfully portrayed to be adapted into a play? Adaptations can sometimes become excessive and unnecessary.

As a director, how involved are you with the script/screenplay-whether it is yours or not?

Until today in my cinematic experience I haven't worked with a screenplay that somebody else wrote, which contrasts with my theatrical work where I have been inspired by the writings of others. During the processes of completion of a play or film, I always feel the need to change positions and points of view; from screenwriter to become director and vice versa, approaching the material from both points of view. I am always looking for screenplays written by other artists. They interest me. The problem that we face in Greece and Cyprus is the difficulty of completing the production of a film, the director is never just director; he/she gets involved in the funding of the project, in producing it, in the distribution process and in all the production states of a film. Under such circumstances I find it difficult for me to dedicate...five or six years of my life in such a draining process that requires me to explore and associate with deep emotions and introverted views that somebody else has, no matter how accessible and solid his/her screenplay and ideas are.

You teach in the Theatre of Change. What type of changes do you wish they happened regarding the Greek and Cyprus Cinema?

The foundation base of filmmaking should change so that everybody can focus on their part of contribution into a film, so that directors can focus and put all their energy in their directing job. Producers should become more involved in finding sources of funding the project and in the pre-production stage and completion of a film. We also lack when it comes to screenwriting. In this industry it's hard to find people who know how to write well. We need screenwriters, advisors developers, editors that can work individually on their ends and focus on perfecting the structure and final form of a screenplay.

Who would you invite and recommend to attend the seminar you are lecturing that is on the topic of adapting a cinematic screenplay into a theatre play?

The topic of the festival can attract general audience, people that are just interested in learning about this process of adaptation and audience that wants to find out the reasoning behind adapting a cinematic screenplay into a play on a stage. On the other hand, we will also focus on the technical aspect of screenplay adaptation, this may interest people that are involved in this specific field of theatre and cinema.

You are involved in the festival as a film contestant and also as a member of the judging body. Which one of the two parts do you enjoy more?

Each involvement differs a lot from the other. I feel excited and good and comfortable about both. On the one hand as a contestant you get to show your work and get feedback, get your film screened and even receive an award. On the other hand just to belong and be part of the judging body you may not feel the anxiety and strong emotions evoked by submitting your work but you get the anxiety and stress because you got responsibilities.

Judging can never be entirely objective, you need to approach the material sincerely and with purity of heart and get rid of any influence and prejudice about the artist who created the work you are judging. You need to stay as objective as possible and not get carried away by the artist's previous work, personal life and character that may influence your judgment in negative or positive way.

I know you are preparing for your third feature film. Can you tell me something about your new project?

It's a martial arts movie that takes place in the Chinatown of Athens 2015. The protagonist is a 23rd year old girl, whose father is Chinese and mother is Cypriot. She finds out that her dad was murdered by the Chinese Mafia. Being trained in Martial Arts she goes to the Chinatown, where she avoided in the past to go, in order to take vengeance for her father's death. I am hoping to start shooting in Autumn.

ΠΟΛΥ-ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

Ντίνης Καραπατάκης

Ο άνθρωπος πίσω από τις σκοτεινές αίθουσες των πολυκινηματογράφων της Κύπρου...

Ο Ντίνης Καραπατάκης, στα πλαίσια της υποστήριξης που προσφέρει στο φεστιβάλ, παραχώρησε τις αίθουσες του πολυκινηματογράφου Cineplex. Όντας χρόνια παράγοντας του κινηματογράφου στη Κύπρο, μας παρουσιάζει την κατάσταση της αγοράς του νησιού: το σινεφίλ κοινό, το νόμο του θεάματος, την πειρατεία και -φυσικά!- το φεστιβάλ.

Της Φωτεινής Σίμου

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Με ποια κριτήρια επιλέγετε τις ταινίες και το πρόγραμμα των αιθουσών σας;

Αποφασίσαμε να δημιουργήσουμε τους πολυκινηματογράφους στο νησί υπό δύσκολες συνθήκες με την πειρατεία να αποτελεί κυρίαρχη δύναμη. Πήραμε λοιπόν το ρίσκο να υποστηρίξουμε το κινηματογράφο ως κοινωνική εκδήλωση και να προσφέρουμε μια σοβαρή εναλλακτική πρόταση απέναντι στο home cinema. Οι ταινίες που, σχεδόν αποκλειστικά, επιλέγουμε είναι οι ταινίες που υποψιαζόμαστε ότι θα κόψουν εισιτήρια, όντας σε άριστη πάντα συνεργασία με τις ελληνικές εταιρείες διανομής.

Ανεξάρτητες παραγωγές και ευρωπαϊκό cinema τι χώρο καταλαμβάνουν στις επιλογές σας;

Δυστυχώς οι ανεξάρτητες παραγωγές, οι κοινωνικές και οι πιο «κουλτουριάρικες» ταινίες έχουν από μικρή έως απογοητευτική προσέλευση κοινού. Δεν υπάρχουν αρκετοί σινεφίλ στην Κύπρο, θεατές που είναι λάτρεις του ευρωπαϊκού και του «ποιοτικού» κινηματογράφου. Είχαμε τολμήσει να κάνουμε μια από τις αίθουσες απλώς περισσότερο «κοινωνικών ταινιών» αλλά δυστυχώς δεν κόβαμε περισσότερα από 100 εισιτήρια την εβδομάδα. Είναι πολύ δύσκολη η κατάσταση.

Τι πιστεύετε ότι είναι αυτό που φταίει, που κρατάει το κοινό μακριά από τις σκοτεινές αίθουσες;

Τα πειρατικά dvd υπάρχουν σε πληθώρα. Με ένα ευρώ για δυο μέρες, η ταινία που παίζεται στο cinema υπάρχει στο σπίτι τους. Μην ξεχνάτε ότι υπάρχουν και τα home cinema σε πολλά σπίτια στο νησί. Οπότε και οι αισθήσεις της μεγάλης οθόνης ικανοποιείται με κάποιο τρόπο. Μην ξεχνάτε ότι τα video ήρθαν στην Κύπρο το 1978 ενώ στην Ελλάδα το 1984... Τα δε dvd player ήρθαν το 1988 όταν στην Ελλάδα πήγαν μόλις το 2002... Υπήρχαν πάνω από 200 dvd clubs στην Κύπρο πριν από μερικά χρόνια, τα περισσότερα από αυτά παράνομα. Όταν τους κυνηγήσαμε έμειναν 50, αλλά για μικρό μόνο χρονικό διάστημα. Σήμερα είναι πάλι πάνω από 250, τα οποία διακινούν πειρατικά dvd με την ανοχή των διανομέων. Έχουν ταινίες που δεν έχουν προβληθεί ακόμα στους κινηματογράφους αλλά επειδή υπάρχει μεγαλύτερο χρήμα στο dvd γίνονται παραχωρήσεις. Αγοράζουν δύο κόπιες και τις αντιγράφουν σε δεκάδες. Όλα αυτά «κάτω από τη μύτη της πολιτείας» που περιορίζεται μόνο σε φιλικές, συγγενικές συστάσεις.

Στηρίζατε το φεστιβάλ και στην πρώτη του δύσκολη χρονιά. Τι περιμένετε από αυτό φέτος;

Εμείς είμαστε έτοιμοι να στηρίξουμε ένα μεγάλο φεστιβάλ στην Κύπρο. Πέρυσι η χρονιά μπορεί να ήταν δύσκολη αλλά χρήσιμη για να βγουν συμπεράσματα. Ελπίζω φέτος να είναι πιο καλά οργανωμένο γιατί πιστεύουμε στο θεσμό των φεστιβάλ και γι' αυτό θα προσφέρουμε ότι μπορούμε, τις αίθουσες και τους χώρους μας. Ελπίζω και στην υποστήριξη της πολιτείας, του Υπουργείου Τουρισμού και όλων όσο πρέπει έτσι ώστε να έχουμε ένα καλό φεστιβάλ με καλές ταινίες και -ελπίζουμε- συμμετοχή του κόσμου. Γιατί φεστιβάλ χωρίς κοινό, κακά τα ψέματα, δεν υφίσταται.

MULTI-CINEMAS IN CYPRUS

Demes Karapatakis

The man behind the dark rooms of the multi-movie theatres of Cyprus...

Demes Karapatakis, in the framework of supporting the Festival, he has offered the movie theatre rooms of K-Cineplex. Years involved in the cinema business of Cyprus, he presents to us the situation of the cinema market of the island, the status of the movie lovers audience, the entertainment industry laws, the piracy and the -of course!- the festival.

By Fotini Simou

INTERVIEW

Which are the criteria for selecting the films and arranging the schedule of your movie theatre rooms?

We decided to create the multi movie theatres in the island under lot of difficulty since the piracy has been a strong force that worked against us. We took the risk to support the cinema industry as a societal manifestation/expression and to offer a serious alternative to home cinema. The films that we, usually exclusively, select are films that we expect that will attract audience and sell tickets, being always in excellent cooperation with the Greek distributing companies.

Independent Productions and European Cinema, are they usually part your selections and to what degree?

Unfortunately Independent Productions, social films and "sophisticated" films receive little or disappointing audience participation. There are not enough cinema lovers in Cyprus, audience members that love European and "quality" cinema. We attempted to make one of our theatre rooms just a bit more specialized to "social films" but unfortunately we didn't sell more than 100 tickets a week. The circumstances are very difficult.

What do you believe is the problem, what occupies and holds away the audience from the dark movie theatre rooms?

The pirate DVDs are accessible to them. With just paying one euro for 2 days, a movie that is out at the movie theatres is accessible to them in their homes. Don't forget that there are a lot of home theatres in many houses in this island. In the cases of audiences that own home theatres, their feeling of watching a film on the big screen is being fulfilled in a way. Let's not forget that videos got to Cyprus market in 1978 where in the case of Greece they got there a bit later in 1984...DVD players got accessible to us in 1988 and reached Greece in 2002... There were more than 200 dvd clubs in Cyprus few years ago, most of them without licenses renting out illegal dvds. When they got prosecuted 50 remained, but for a very short time. Today there are about 250 dvd clubs, which rent illegal pirate dvds and are being tolerated by distributors. They own movies that haven't yet been screened at the theatres but because there's more money in dvd they get the distributor consensus. They buy two copies and make dozen of copies out of them. All of these illegal activities take place under "the nose of the government" that is limited only to friends, and family circles.

You supported the festival also on its first and most difficult year. What are you expecting this year?

We are ready to support a big festival in Cyprus. Last year may have been difficult but it was also useful in a way because it helped us estimate and get ideas on how to improve our festival and helped us know what to expect for future references. I am hoping this year that it will be way more organized. We believe in the institution of festivals that's why we offer as much as we can, our spaces and movie theatre rooms. I am hoping for the support of the government and the Ministry of Tourism. Hopefully everybody and everything will come together so that we can all experience a good festival with good films. We also are hoping for the audience to attend it. Because after all, a festival without an audience is not really a "festival"!

Πάυλος Άγγελος Κουγιουμτζής / Pavlos Angelos Kougioumtzis
Γλύπτης - Αρχιτέκτων / Sculptor - Architect

Κώστας Κακογιάννης / Costas Cacoyiannis
Μουσικοσυνθέτης / Music Composer

Ocean Images
MEDIA Studios
ACTUS

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΑΙΝΙΩΝ ΜΕΓΑΛΟΥ ΜΗΚΟΥΣ / VIP JURY OF FEATURE FILMS

Νίκος Κούνδουρος / Nicos Koundouros
Σκηνοθέτης / Director

Χλόη Λιάσκου / Chloe Liaskou
Ηθοποιός / Actress

Αλίκη Δανέζη - Knutsen / Alikì Danezi-Knutsen
Σκηνοθέτης / Director

Βάσος Γεώργας / Vasos Georgas
Σκηνοθέτης - Παραγωγός / Director - Producer

Δημήτριος Κουκάς / Dimitrios Koukas
Διευθυντής Φωτογραφίας / Director of Photography

Αλέξανδρος Κακαβός / Alexandros Kakavas
Σεναριογράφος / Scriptwriter

Λιλέτ Μπότσια / Lilette Botasis
Παραγωγός / Producer

Βιργινία Διακάκη / Virginia Diakaki
Ενδυματολόγος / Costume Designer

Jacob Prousalis
Σκηνογράφος / Set Designer

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΑΙΝΙΩΝ ΜΙΚΡΟΥ ΜΗΚΟΥΣ / VIP JURY OF SHORT FILMS

Σπύρος Ταραβίρας / Spyros Taraviras
Σκηνοθέτης - Παραγωγός / Director - Producer

Παναγιώτης Καραμίτσος / Panayiotis Karamitsos
Σκηνοθέτης - Παραγωγός / Director - Producer

Φώτης Μήτσος / Fotis Mitsis
Διευθυντής φωτογραφίας / Director of Photography

Άννα Καραμίτσου / Anna Karamitsou
Χορογράφος / Choreographer

Μάριος Τσαγκάρης / Marios Tsangaris
Μουσικοσυνθέτης / Music Composer

ΥΠΟΨΗΦΙΟΤΗΤΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ "ΧΡΥΣΗ ΑΦΡΟΔΙΤΗ"

"**Sugartown, the bridegrooms**", Κίμων Τσακίρης (Ελλάδα, 2006):

Η ταινία αφηγείται τα προβλήματα ανδρών στο Ελληνικό χωριό Ζαχάρω. Οι νέες γυναίκες τους εγκαταλείπουν για να βρουν δουλειά ή να παντρευτούν στις μεγάλες πόλεις. Ο πονηρός Δήμαρχος, υπόσχεται στους άνδρες να βρει γυναίκες για να παντρευτούν.

"**Thursday's fictions**", Richard James Allen (Australia, 2006):

Οι 24 ώρες της Πέμπτης φτάνουν στο τέλος τους. Σε ένα κόσμο όπου οι άνθρωποι ζουν μόνο για μια μέρα, της τελειώνει ο χρόνος. Αλλά η Πέμπτη έχει ένα σχέδιο. Μαθαίνει ότι θα ζήσει μέχρι και την Τρίτη και μαζεύει όλα της τα υπάρχοντα σε ένα φορτηγό.

"**Marta**", Marta Novakova (Czech Republic, 2006):

Η ταινία αφηγείται το δράμα 3 ανθρώπων. Ο Μάρεκ ζει στα βουνά με τον ημι-παράλυτο πατέρα του, μακριά από όλους. Σκοπώνει ζώα για να ζει. Ο πατέρας του ανταλλάζει τα ζώα με πιο αναγκαία πράγματα στο κοντινότερο χωριό.

"**House of the sleeping beauties**", Akemi Tachibana (Japan, 2005):

Ένας ηλικιωμένος άντρας, Κος. Εγκούτσι, τυχαία ανακαλύπτει ένα ειδικό ξενοδοχείο για Κυρίες με το όνομα "Το σπίτι των ωραίων κοιμωμένων" κοντά στη θάλασσα. Όταν ο πελάτης κλείσει ένα δωμάτιο, μπορεί να κοιμηθεί με ένα ναρκωμένο νεαρό κορίτσι.

"**Paris love**", Boris Petkovic (France, 2006):

Ο Βίνς προσπαθεί να γίνει ηθοποιός στο Παρίσι. Μεταξύ των αποτυχημένων του προσπαθειών, ερωτεύεται τη Ζωή, μια γαλλίδα φοιτήτρια. Ένα νέο ειδυλλίο ξεκινά, μέχρι που φτάνει στο Παρίσι ο πατέρας του Βίνς και τον ενημερώνει ότι η Ζωή είναι έγγυος. Χάνεται ο κόσμος του Βίνς μέσα στα πόδια του.

"**Capri you love?**", Alexander Oppersdorff (Germany, 2006):

Μέσα στην πορεία ενός Σαββατοκυριακού σε μια ειδυλλιακή βίλλα κοντά στο Μπλε Γκρότο, δύο άντρες και δύο γυναίκες συναντιούνται. Όσο περνούν οι ώρες, ανακαλύπτουν ότι βρίσκονται μπερδεμένοι σε μια χιουμοριστική συμπλοκή έλξης και εγωισμού.

"**A Hero... in Rome**", Πάνος Αγγελόπουλος (Ελλάδα, 2006):

Ένας ήρωας .. στη Ρώμη, μια road monie, για ένα νεαρό άντρα που τολμά να κατακτήσει το όνειρο του. Πηγαίνει στη Ρώμη για να δει το είδωλό του, και πέφτει θύμα κλεφτών, αλλάζοντας όλη του τη ζωή. Μια σειρά τραγωδιών.

"**Stargazer - Ονειροπόλος**", Nick Davas (Ελλάδα, 2006):

Επιστροφή μιας χαμένης ψυχής στην πατρίδα του. Η ταινία είναι αφιερωμένη σε όλους τους αναρχοσοσιαλιστές, σε ανθρώπους που θέλουν ακόμα να αλλάξουν τον κόσμο.

"**Heart**", Hanny P. Saoutra (Indonesia, 2006):

Ο Ραχέλ είναι ένας ενεργητικό τομμπού, που μοιάζει να μην τον ενδιαφέρει τίποτα, αλλά είναι έξυπνος, ενώ ο Φαρέλ είναι ένας όμορφος, δημιουργικός, γεμάτος εκπλήξεις νεαρός άντρας. Μεγάλωσαν μαζί και είναι φίλοι από παιδιά.

"**Shaking dreamland**", Martina Nagel (UK, 2006):

Ο Ρόμπερτ 25 ετών - ένας άντρας που ερωτεύεται την Αλική - 25 ετών επίσης - τον βγάζει νόκ άουτ. Και για τους δύο τους αυτό είναι το πάθος μιας ολόκληρης ζωής. Ενάντιον αυτού του πάθους, έρχεται η εγκυμοσύνη της Αλικής, ενώ τον στοιχειώνουν οι εφιάλτες του.

"**Crossing bridges**", Mark Norfolk (UK, 2006):

Ο Julius Beauregard έχασε την δουλειά του, την γυναίκα του και το μοναχοπαιδί του. Αλλά μόλις αποφασίζει να δώσει ένα τέλος στη ζωή του, συναντά έναν άγγελο και τον παρασύρει σε ένα αδιάκοπο ταξίδι στον εγκέφαλό του.

"**Forever blues**", Franco Nero (Italy, 2005):

Στο δρόμο για ένα κονσέρτο, ο Μάρκο, ένας νεαρός τρομπετίστας τζαζ, επισκέπτεται ένα παλιό φίλο και του διηγείται την ιστορία για ένα φλας μαπακ..

"**En la cama**", Matias Bize (Spain, 2006):

Είπες ψέματα ποτέ; Όχι, όχι πριν ή κατά τη διάρκεια - αλλά μετά το σεξ. Πρέπει να το δοκιμάσεις. Είναι πολύ διαφωτιστικό. Ενάντια σε όλους τους εσωτερικούς ενδοιασμούς, θα λες την αλήθεια πολύ σύντομα. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος. Η Ντανιέλα και ο Μπρούνο το έζησαν. Γνωρίστηκαν πριν από λίγες ώρες. Σύντομα και οι δύο θα ξέρουν ότι θα περάσουν το απόγευμα και το βράδυ μαζί. Σε ένα δωμάτιο ξενοδοχείου, καπνίζοντας τσιγάρα, θα πουν ο ένας στον άλλο ιστορίες της ζωής τους. Έστω και αυτή η ρομαντική ελπίδα ότι αυτές οι στιγμές θα αλλάξουν τη ζωή. Ένα βράδυ ή μια ολόκληρη ζωή.

"**Khadak**", Peter Brosens, Jessica Woodworth (Germany, 2006):

Στημένο στις πολιτικές στέπες της Μογγολίας, ένας νεαρός νομάς, αντιμετωπίζει την μοίρα του μετά που τα ζώα του πέφτουν θύματα μιας αρρώστιας η οποία απηλεί την εξαφάνιση των νομάδων.

"GOLDEN APHRODITE" NOMINATIONS

"Sugartown, the bridegrooms", Kimon Tsakris (Greece, 2006):

The film recounts the problems of the men in the Greek village of Sugartown. Its young women are fleeing the area in search of work or marriage in the big cities, leaving them behind. Their cunning mayor promises the men to find them wives in order to get married.

"Thursday's fictions", Richard James Allen (Australia 2006)

Thursday's 24 hours are almost up. In a world in which people live only for the length of a day, she is running out of time. But Thursday has a plan. She finds out that she will be re-encarnated as Tuesday and packs all that she has created into a trunk.

"Marta", Marta Novakova (Czech Republic, 2006):

The movie tells a drama of three people. Marek lives out in the mountains with his half-disabled father, separated from anyone else. He survives by poaching animals. His father then trades the animals in the nearest village for the things they need.

"House of the sleeping beauties", Akemi Tachibana (Japan, 2005):

An old man, Mr. Eguchi accidentally finds a special hotel for gentlemen that are called "House of the sleeping beauties" by the sea. When a guest reserves a room, he can sleep with a young girl who is dead sleep by medicine.

"Paris love", Boris Petkovic (France, 2006):

Vince is trying to become an actor in Paris. In the midst of unsuccessful auditions, he falls in love with Zoe, a French student. A great romance begins, until Vince's father arrives in Paris and informs him that Zoe's pregnant. Vince's world collapses in.

"Capri you love?", Alexander Oppersdorff (Germany, 2006):

Over the course of one weekend, in an idyllic villa close by the Blue Grotto, two men and two women meet. As the hours pass they find themselves entangled in a humorous clash of attraction and ego.

"A Hero... in Rome", Panos Angelopoulos (Greece, 2006):

A Hero...In Rome, a road movie, is about a young man who dares to realise his dream. He goes to Rome to see his idol coming from the world of opera. Instead of joy, he falls victim to a theft that changes and upsets everything in his life. A series of tragedies.

"Stargazer", Nick Davas (Greece, 2006):

The return of a lost soul to his home town. A film dedicated to all anarcho-socialists, people who want still to change the world

"Heart", Hanny P. Saotra (Indonesia, 2006):

RACHEL (Nirina Zubir) is a young energetic tomboy, looking unconcerned but smart and full of initiative - while FAREL (Irwansyah) is a handsome, creative, full of surprises young man. They grew up together and have been friends since childhood.

"Shaking dreamland", Martina Nagel (UK, 2006):

Robert (25) - a man with everything going for him falls for Alice (25), a knockout. For both of them this is a 'once in a lifetime' love. Against all reason Robert's total commitment to Alice crumbles with her pregnancy, as he is haunted by the nightmare

"Crossing bridges", Mark Norfolk (UK, 2006):

Julius Beauregard has lost his job, his wife and his only child. But just as he decides to end it all he meets an angel and takes her on a journey through the entrails of his own mind.

"Forever blues", Franco Nero (Italy, 2005):

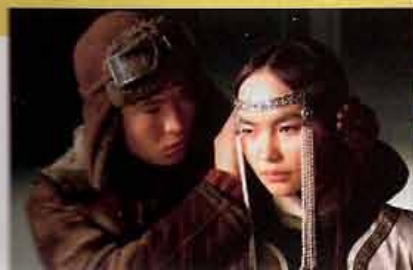
On his way to a concert, Marco, a young jazz trumpet player, pays a visit to an old friend of his and tells his story in a flashback...

"En la cama", Matias Bize (Spain, 2006):

Have you ever lied in bed before? No, not before or during - but after having sex. You should try. It is very informative. Against all inner resistance, you will be telling the truth very soon. There is no other way. Daniela and Bruno experience this, too. They met each other just a few hours ago. Soon they both know that they will spend the evening and the night together. In the hotel room, while smoking a postcoital cigarette, they tell each other the stories of their lives. One night. Memories, dreams, wishes and the terrible suspicion, that there will be no other nights after this one. And still this romantic hope that moments like these can change life. One night of a whole life?

"Khadak", Peter Brosens, Jessica Woodworth (Germany, 2006):

Set in the frozen steppes of Mongolia, a young nomad confronted with his destiny after animals fall victim to a plague which threatens to eradicate nomadism.

Zidane

Μια ταινία μεταξύ αθλητικού ντοκιμαντέρ και καλλιτεχνικής κατασκευής, η ταινία "Zidane", αποτελείται από ένα ποδοσφαιρικό αγώνα (Ρεάλ Μαδρίτης - Βιλλρεάλ, 23 Απριλίου 2005) και είναι εξολοκλήρου γυρισμένο από την οπτική γωνιά του αθλητή - σταρ Zinedine Zidane.

Loving Maradona

Τι κοινό έχουν ένα παιδί που παίζει στις αλάνες της Βίλλας Φιορίτο και ο ιδιοκτήτης της καντίνας στην Νάπολη; Τι κοινό έχουν 500 άνθρωποι γιορτάζοντας τα Χριστούγεννα στις 30 Οκτωβρίου και 25 ποδοσφαιρόφιλοι που δείχνουν τα τατουάζ τους; Όλοι αγαπούν τον Μαραντόνα.

Angel-A

Ο Αντρέ χρωστάει σε όλη την πόλη. Τρεις γκάνγκστερ του δίνουν διορία ως το βράδυ για να βρει τα λεφτά που οφείλει στα αφεντικά τους. Όταν δεν πείθει την αστυνομία να τον βάλει πίσω από τα σίδερτα για προστασία, επιλέγει μία λύση απόγνωσης. Στέκεται στην άκρη

της γέφυρας έτοιμος για το μοιραίο άλμα, όταν βλέπει ένα ακόμα υποψήφιο θύμα αυτοκτονίας: μία εξαιρετικά καλλίγραμμη ξανθιά κοπέλα, ντυμένη με ένα εκπληκτικά αποκαλυπτικό μαύρο φόρεμα, δύο κεφάλια ψηλότερη του! Η 'θεά' πηδάει στον Σηκουάνα κι αυτός ακολουθεί και την σώζει. Όταν της λέει ότι δεν έχει το δικαίωμα να στερήσει από τον κόσμο τα νιάτα της και την ομορφιά της, του απαντά ότι μέσα της όλα είναι σάπια. Οι δυο τους αναβάλουν το μοιραίο και αποφασίζουν να αντιμετωπίσουν τα κακά της μοίρας τους.

10 item or less

Ένας ηθοποιός προσπαθεί ανεπιτυχώς να προσεγγίσει τον νέο του ρόλο ενώ συναντά μια ισπανίδα, εκκεντρική ταμεία, η οποία έχει χάσει την αυτοπεποίθησή της όντας απογοητευμένη από την επαγγελματικά και τα προσωπικά της. Οι δυο τους διαφορετικοί μεταξύ τους θα βρουν την έμπνευση που χρειάζονται ο ένας μέσα από την ζωή του άλλου.

The Boss of it all

Μια εταιρεία βγαίνει στο σφυρί. Ο ιδιοκτήτης της όλα τα χρόνια της λειτουργίας της υποδύονταν τον απλό υπάλληλο για να κρύβεται πίσω από το φανταστικό «κακό αφεντικό» όταν χρειαζόταν να παίρνει δύσκολες αποφάσεις που θα τον έκαναν αντιπαθητικό στους υπαλλήλους του. Εν όψει όμως της αγοραπωλησίας, αγοραστές και εργαζόμενοι επιμένουν να γνωρίσουν το Μεγάλο Αφεντικό. Έτσι ο ιδιοκτήτης τους παρουσιάζει έναν άνεργο ηθοποιό που υπό αμοιβή θα υποδυθεί το κακό αφεντικό. Ξαφνικά ο ηθοποιός αντιλαμβάνεται ότι έχει γίνει πόνι σε ένα παιχνίδι που δοκιμάζει με πιο οδυνηρό τρόπο απ' ό,τι φαίνεται την ηθική του ή αποκαλύπτει την έλλειψή της τόσο του ίδιου, όσο και των υπόλοιπων εργαζομένων της εταιρείας.

Sunshine

Πενήντα χρόνια από τώρα, ο ήλιος πεθαίνει και το ίδιο συμβαίνει σιγά-σιγά με όλα τα όντα. Η τελευταία ελπίδα: ένα διαστημόπλοιο με ένα πλήρωμα 8 ανδρών και γυναικών. Κουβαλούν μαζί τους μια συσκευή η οποία θα δώσει νέα ζωή σε αυτό το αστερί. Αλλά βαθιά μέσα στο ταξίδι τους, χωρίς καμία επικοινωνία με τη Γη, η αποστολή τους θα κινδυνέψει. Θα γίνει ένα ατύχημα, ένα μοιραίο λάθος, και ένας επικίνδυνος πυρσός από το διαστημόπλοιο θα εξαφανιστεί 7 χρόνια νωρίτερα. Σύντομα το πλήρωμα παλεύει όχι μόνο για τη ζωή του αλλά και για την πνευματική του υγεία...

Pan's Labyrinth

Στην Ισπανία του 1944, η ονειροπόλα Οφελία μετακομίζει με την ετοιμόγεννη μητέρα της στο σπίτι του πατριού της Βινθάλ. Ο τελευταίος είναι μοχθηρός λοχαγός τους στρατού του δικτάτορα της Ισπανίας Φράνκο. Η Οφελία λατρεύει τα παραμύθια. Η άρνησή της να ακολουθήσει τα δεδομένα της καινούριας της ζωής, την οδηγεί στην δημιουργία ενός παράλληλου μυθικού κόσμου, του οποίου η πύλη βρίσκεται κοντά στο σπίτι της. Φρουρός της είναι ο Φάυνος Πάνας ο οποίος της αποκαλύπτει ότι είναι η χαμένη πριγκίπισσα αυτού του μυθικού βασιλείου. Για να ξανακερδίσει τον θρόνο, πρέπει να αντιμετωπίσει 3 αποστολές. Ο Ντελ Τόρο μετατρέπει την Αλική στη Χώρα των Θαυμάτων σε ένα σκοτεινό, τρομακτικό, και βίαιο παραμύθι.

The Good Shepherd

Ο Edward Wilson, φοιτητής στο Γέιλ αποτελεί μέλος της μυστικής αδελφότητας Skulls and Bones, έχοντας επιδείξει ζήλο και πίστη στις αμερικανικές αρχές και αξίες θεωρείται ικανός να ηγηθεί στην Ευρώπη της Μυστικής Υπηρεσίας Πληροφοριών κατά την διάρκεια του δεύτερου Παγκόσμιου Πολέμου. Όταν επιστρέφει μετά από χρόνια στην πατρίδα εκτός από γυναίκα και παιδί τον περιμένει και η CIA της οποίας μάλιστα θα αποτελέσει ιδρυτικό στέλεχος. Ο Ρόμπερτ Ντε Νίρο στην δεύτερη σκηνοθετική του απόπειρα (μετά το «Οι Δρόμοι του Μπρόνξ») είναι φανερό ότι θέλγεται από τα μυστήρια και τα μυστικά της θρυλικής υπηρεσίας. Χωρίς να ψάχνει άμεσα τα άδυτα της υπηρεσίας, θέτει ως άξονα έναν από τους ανθρώπους που την ίδρυσαν. Άλλωστε τα άδυτα της ανθρώπινης ύπαρξης πάντα παρουσιάζουν μεγαλύτερο ενδιαφέρον. Ο Ντε Νίρο τον ακολουθεί λοιπόν από την ακαδημαϊκά του χρόνια στο Γέιλ μέχρι και την συμβολή του στην αποτυχημένη εισβολή στο «Κόλπο Των Χοίρων» στην Κούβα, κατά την οποία η Αμερική αποπειράθηκε να πάρει την εξουσία από τον Φιντέλ Κάστρο. Μυσταγωγία, μουντμουρητά, άφαντη εμπιστοσύνη, μαθήματα σύγχρονης ιστορίας, σκοτεινή ατμόσφαιρα και μια διαστροφική, εσωτερική ερμηνεία από τον Ματ Ντέιμον που υποδύεται τον άνθρωπο ρομπότ, το μαύρο πόνι. Απαθής, αγέλαστος, ανέκφραστος σχεδόν παγωμένος (ακόμα και απέναντι στην σύζυγο Αντζελίνα Τζολί) αδιάφορος σε οτιδήποτε δεν αφορά στην υπηρεσία του. Προδότης όλων των άλλων.

A Guide to Recognizing your Saints

Ένα σημαδιακό καλοκαίρι στους βίαιους δρόμους του Κουίνς της Αστόρια στη Νέα Υόρκη. Ένα καλοκαίρι που άλλαξε όχι μόνο τη ζωή του Ντίτο, αλλά και τις ζωές όλων γύρω του. Διχασμένος ανάμεσα στον άρρωστο πατέρα του, τον εξουσιαστικό φίλο και προστάτη του Αντόνιο, τον πόλεμο της γειτονιάς και τους λάνγνους πειρασμούς της νιότης, ο Ντίτο παλεύει ενάντια στην επιθυμία του να δραπετεύσει, να ξεφύγει, απ' όλα όσα γνωρίζει και να αντιμετωπίσει τους «αγίους» που επηρέασαν την ζωή του.

Zidane

Halfway between a sports documentary and an conceptual art installation, "Zidane" consists in a full-length soccer game (Real Madrid vs. Villarreal, April 23, 2005) entirely filmed from the perspective of soccer superstar Zinedine Zidane.

Loving Maradona

What do a boy playing in a lot in the poor slums of Villa Fiorito and the owner of a canteen in Naples have in common? What do 500 people celebrating Christmas on October 30th and 25 soccer fans showing their tattoos have in common? They are all loving Maradona

Angel - A

Andre owes in the whole town. Three gangsters give him time allowed until the night to find the money that he owes to their boss. When he doesn't convince the Police to put him in jail as to be protected, he chooses a desperate solution. He stands near the bridge's end, ready to dive to dead, when he see another suicide candidate:

a gorgeous blonde woman, dressed with an astonishing revealing black dress, taller than him! The "Goddess" jumps to Sicouana and he follows to save her. When he tells her that she has not the right to take away from the world her youth and beauty, she says that everything inside her are rotten. Both of them postpone the suicide and decide to confront their fate.

10 Items or Less

An actor unsuccessfully tries to approach his new role, while he meets a Spanish girl, eccentric cashier, who has lost her confidence, being dissatisfied from her personal and business life. Both of them are different, but will find the inspiration that they need from one another's life.

The Boss of it All

A company bankrupts. Its owner plays a role of a simple employee to hide behind of the fantastic "bad boss", when difficult decisions must be made, that turn him to a non sympathetic person to his employees. During the sale-buy, buyers and employees insist to meet the Big Boss. So, the owner presents to them an unemployment actor, to play the role of the bad boss. Suddenly, the actor realizes that he has become an actor in a game, in which his morality is tested in a painful way and reveals his lack of morality and the lack of morality of the rest employees.

Sunshine

Fifty years from now, the sun is dying, and mankind is dying with it. Our last hope: a spaceship and a crew of eight men and women. They carry a device which will breathe new life into the star. But deep into their voyage, out of radio contact with Earth, their mission is starting to unravel. There is an accident, a fatal mistake, and a dis-

trepreneur from a spaceship that disappeared seven years earlier. Soon the crew is fighting not only for their lives, but their sanity.

Pan's Labyrinth

In Spain 1944, dream-traveller Ophelia moves with her pregnant mother to the house of her step-father, Vintal. The last one is a malicious sargent of the Dictator Franco. Ophelia loves fairy tales. Her denial to her new life's standards, leads her to the creation of a parallel mythical world, who's gate is in an old labyrinth near her house. Its guard is Pan who reveals to her that she is a lost princess of that mythical kingdom. To regain the throne, she has to deal with three assignments. Del Toro reverts Alice in Wonderland to a dark, scary and violent fairy tale.

The Good Shepherd

Edward Wilson, student at Yale, is a member of the secret brotherhood Skulls and Bones, has showed will and faith to the american standards and is considered to be capable to lead in Europe, to the Secret Information Agent during the 2nd World War. When he returns after many years to his homeland, not only his wife and child expects him but CIA too, whom will be a founder.

A Guide to Recognizing your Saints

A distinctive summer in the violent streets of Queens, Astoria in New York. A summer that changed not only the life of Dido, but the lives of everybody around him. Divided between his sick

father, his friend Antonio, the neighborhood war and youth's temptations, Dido fights against his desire to escape from everything he know and to confront the "saints" that infected his life.

Η ΕΡΤ ΣΤΗΡΙΖΕΙ ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

ΧΟΡΗΓΟΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

www.ert.gr

Χορηγοί Βραβείων / Sponsors Awards

Kodak
Motion Picture Film

Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου

Χορηγοί Επικοινωνίας / Communication Sponsors

Υποστηρικτές / Supporters

FourthPlus Productions Ltd

ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΗ

Hadjiantonas

Συνεργαζόμενα Φεστιβάλ / Partner Festival

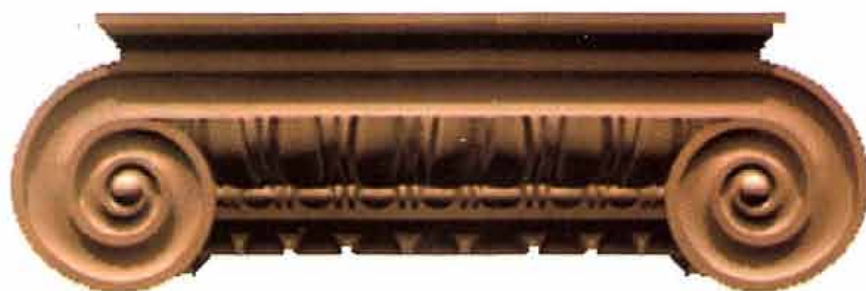

Ευχαριστούμε τους: Παύλο - Άγγελο Κουγιουμτζή που φιλοτέχνησε το άγαλμα "Χρυσή Αφροδίτη" και τον Κώστα Κακογιάννη συνθέτη του μουσικού θέματος της τελικής βραβείων "Χρυσή Αφροδίτη".
Special thanks to: Pavlos-Angelos Kougioumtzis, designer of "Golden Aphrodite" statue and Costas Cacoyiannis, music composer of the official soundtrack of "Golden Aphrodite" award ceremony.

ΠΑΡΑΓΩΓΗ / Production

CINE@ART

WWW.PETRATERZI.ORG
Destination Management Company

THE ART OF CLASS & BEAUTY